

Arrest

nr. 314 507 van 10 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14 / 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat G. JORDENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 20 september 2021.

Op 22 september 2021 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 februari 2023 wordt de verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 21 april 2023 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun van origine te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren in Kochai, gelegen in het district Pachieragam van de provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vertrek verbleef. Uw vader was landbouwer. U ging niet naar school. U hielp uw vader met de landbouw.

Uw twee oudere broers zaten bij het Afghaanse nationale leger. Uw oudste broer, H. N., voegde zich bij het leger in 1390 en verdween in 1392. Hij diende in Karm Saar, in Kandahar. Sindsdien, hebt u niets meer gehoord van uw broer. Zijn vriend en collega, Toor Lala, vertelde dat H. N. op een operatie werd gestuurd en daar werd ontvoerd door de taliban.

Één tot twee jaar na de verdwijning van H. N., voegde uw oudere broer, G. N., zich bij het leger. Hij was eerst gestationeerd in Herat voor één tot anderhalf jaar. Initieel was hij soldaat en later werd hij teamleider van zes of zeven mensen. Hij maakte deel uit van de 01 divisie van het Safaar Yaak corps. Daarna werd hij verplaatst naar Nangarhar. Daar werkte hij op de luchtbasis van Jalalabad, waar ook buitenlandse troepen waren gestationeerd.

In Herat gestationeerd, wisten de dorpelingen niet wat G. N. deed, bijgevolg kon hij vaak naar huis komen. Maar in Nangarhar gestationeerd, hadden enkele dorpelingen hem gezien in Jalalabad. Zo kwam het dorp te weten dat hij bij het leger werkte en kon hij uw ouderlijk huis niet meer bezoeken, uit angst voor de taliban. Bij de taliban zaten namelijk ook vier familieleden van uw vader. H. M. was de neef van uw vader. Zijn zonen waren H.-W., G. en K. Deze laatste was echter gekend bij de taliban als A.

Vier of vijf maanden na de overplaatsing van G. N. naar Nangarhar, verzochten de taliban via uw vader en via de malik of G. N. hen kon binnen laten in de luchtbasis. G. N. weigerde.

Drie jaar nadat hij bij het leger ging en ongeveer twee maanden na dit verzoek van de taliban kwam uw broer naar huis. Daar werd hij ontvoerd door de taliban om twee uur 's nachts. Ze hielden hem vast in hun basis in Tora Bora. Daar bleef hij twee of drie dagen.

De volgende ochtend ging uw vader naar de dorpsouderen om hen te vragen met de taliban te praten om uw broer vrij te laten. Zij gingen naar de taliban en kwamen terug met een negatief antwoord.

Diezelfde dag gingen u en uw moeder naar het districtscentrum om een klacht neer te leggen tegen de vier familieleden die bij de taliban zaten. U werd doorverwezen naar het provinciaal kantoor. De dag erna ging u naar het provinciaal kantoor in Jalalabad waar u opnieuw een klacht neerlegde. U bezocht ook de luchtbasis op zoek naar G. N.'s overste, een commandant genaamd Sh. U vond hem en maakte een afspraak om later tijdens diens pauze te praten. U legde de problemen en de ontvoering uit aan Sh. en gaf de vier namen van de familieleden bij de taliban.

De taliban doodden uw ontvoerde broer. De dorpsouderen gingen zijn lichaam halen zodat u hem kon begraven. Er zaten ongeveer vier of vijf dagen tussen zijn ontvoering en begrafenis.

Ongeveer acht dagen na de begrafenis van uw broer, viel de commandant de vier neven van uw vader en tevens talibs aan. De vader en twee zonen, respectievelijk genaamd H. M., H.-W. en G. werden gedood in Saraa Qala in Nangarhar. Twee of drie dagen later werd de vierde, K. of A., gedood vanuit een vliegtuig in Chamtala (Surkhrod district) door de Amerikanen.

Hierna kwamen de taliban te weten dat u degene was die de klacht had neergelegd. Ze zochten u, maar ze vonden u niet.

Enige tijd later, werkte uw vader op het veld waar de taliban hem beschoten. Ze raakten enkel zijn hand. Er kwam een tank en troepen uit het districtshuis nadat ze de aanval op uw vader hoorden. De dorpelingen brachten uw vader naar het lokale ziekenhuis. Daar konden ze hem niet helpen. Hij werd overgebracht naar het ziekenhuis in de grote stad. Uw vaders hand werd geamputeerd. Hij herstelde niet van de verwondingen en stierf.

Twee of drie dagen later vertrok u naar uw grootvader in het Batikot district. Uw moeder, broer en zus gingen naar uw grootvader in Saraja. U bent twee of drie dagen bij uw grootvader in Batikot gebleven. Daarna hebt u Afghanistan verlaten.

U bent ongeveer vier jaar onderweg geweest van Afghanistan naar België. U hebt anderhalf jaar in Turkije verbleven en vijf maanden in Servië. Op 22 september 2021 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Vier maanden voor het persoonlijk onderhoud hoorde u via dorpelingen dat uw huis in brand werd gestoken door de taliban. Hiervan hebt u ook video's neergelegd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een familiefoto, badges van uw beide broers, certificaten van uw broer G. N., identiteitsdocumenten van uw jongere broer M. N., een foto van de dood van uw vader, vakantietoelating van uw broer G. N. en uw arbeidsovereenkomst in België. Uw advocaat mailde na het onderhoud kopieën van deze documenten en twee video's van uw afgebrand huis door. U gaf tevens een USBstick af. Hierop staan een duplicaat van een certificaat van uw broer G. N., de elektronische taskara van uw moeder, B. T. M. K., en een video die uw advocaat reeds mailde na het gehoor. Een samenvatting van de elementen op de USB-stick werd toegevoegd aan het dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw twee broers bij het nationaal leger werkten en u de taliban hebt verklikt waardoor er vier talibanleden zijn gedood (CGVS, p. 8 en 22-23). Deze vier talibanleden zijn tevens ook de neven van uw vader.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw misleidende verklaringen met betrekking tot uw leeftijd. Zo verklaarde u bij de registratie van uw verzoek minderjarig te zijn en geboren te zijn op 30 september 2004 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming dd. 22 september 2021). Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 25 oktober 2021 bleek echter dat u wel degelijk meerderjarig was. Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij van bij aanvang correcte informatie verschaft over zijn leeftijd.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw drie vluchtmotieven.

Uw eerste vluchtmotief betreft uw oudste broer, H. N.. Het relaas over uw broers beroep is uiterst ongeloofwaardig. U hebt een beperkte kennis over zijn beroep en geeft vage antwoorden. U stelt dat hij initieel op een basis werkte, daarna in districten van een afgelegen gebied (CGVS, p.6). Dit is weinigzeggend. Gevraagd naar zijn beroepsactiviteiten, antwoordt u vaagweg dat hij "soldaat" was en dat hij "vocht" (CGVS, p.6). U weet niet in welk corps of brigade hij was onderverdeeld (CGVS, p.6). U hebt tevens beperkte informatie over de rekrutering van H. N. U weet enkel dat hij gerekruteerd werd in Kabul. Zijn vriend was al gerekruteerd en uw broer ging via hem bij het leger (CGVS, p.7). Dit is wederom weinigzeggend. Dit algemeen gebrek aan kennis is opmerkelijk aangezien u verklaart dat u belde en praatte met uw broer in de periode dat hij werkte bij het leger (CGVS, p.7).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u enkele keren nieuwe elementen aanbracht over zaken waarover u daarvoor reeds was bevraagd. Een eerste voorbeeld bestaat erin dat u aangaf niet te weten wie de overste van uw broer was, maar later wel de naam S. K. kon geven (CGVS, p.6). Geconfronteerd met de eerdere onwetendheid, verklaart u dat u niet weet wie zijn superieure commandanten waren, maar dat S. K. hoger stond dan uw broer en tevens zijn vriend was (CGVS, p.6). Deze uitleg is geen verschoning voor de eerdere onwetendheid. Ten tweede, vertelde u initieel dat hij zes of zeven jaar geleden bij het leger startte (CGVS, p.6). Dit betekent dat hij startte in ongeveer 2016 of 2017. Later bleek dat u wist dat hij startte in het jaar 1390 hetgeen overeenstemt met de periode 2011/2012 volgens onze kalender (CGVS, p.6). Bovendien staat er op één van zijn badges 25 januari 2012 (05/11/1390) als afgiftedatum. Deze twee verklaringen zijn niet eensluidend, wat wederom doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

Verder is het weinig aannemelijk dat de dorpelingen wisten dat H. N. werkte bij het leger, gezien de neven van uw vader talibanleden waren (CGVS, p.7).

Ten slotte hebt u de collega van uw broer, genaamd T. L., nooit meer informatie gevraagd over de verdwijning van uw broer (CGVS, p.7-8). Er kan van verzoeker om internationale bescherming verwacht worden vragen te hebben gesteld over de kern van zijn asielrelaas. Dit verzwakt de algemene geloofwaardigheid omtrent uw vluchtmotief betreffende uw broer, H. N.

Uw tweede vluchtmotief betreft uw oudere broer, G. N., namelijk zijn beroep en ontvoering door de taliban. Het is allereerst opmerkelijk dat uw broer G. N. één tot twee jaar na de verdwijning van H. N. zich bij het leger voegt (CGVS, p.8, 11 en 13). Men kan verwachten dat iemand wiens broer vermist is vanwege diens beroep bij het nationaal leger, niet hetzelfde lot voor zichzelf wenst.

Omtrent de drie maanden durende training die uw broer G. N. in Herat zou gekregen hebben, vertelt u dat hij sportte en leerde hoe ze wapens moesten gebruiken en over respect voor oversten (CGVS, p.10). Meer informatie kan u niet verschaffen. U verschaft echter wel een document waarin G. N. succesvol de basiscursus voor soldaten afrondt van 30 oktober 2013 (8/8/1392) tot 30 januari 2014 (10/11/1392). Op één van zijn badges staat ook 25 januari 2014 (05/11/1392) als datum van afgifte. Afgaand op uw eerdere verklaringen dat uw broer H. N. in 1392 (2013/2014) vermist raakt, betekent dit dat uw broer G. N. zich nog in hetzelfde jaar aansloot bij het leger, en niet één tot twee jaar na de verdwijning van H. N. Dit doet wederom twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder hebt u weinig informatie over het beroep van uw broer. U verklaarde weliswaar dat hij voor het Safaar Yaak corps werkte in Herat (CGVS, p.8-9), maar uw verklaringen hierover zijn te beperkt. Zijn rang is u onbekend (CGVS, p.9). Meer nog, gevraagd naar zijn rang, antwoordt u naast de vraag, namelijk dat hij moest bewaken, doorzoeken en tevens ook moest fouilleren bij de ingang (CGVS, p.9). U geeft vage beschrijvingen van zijn takenpakket. Volgens u, was hij eerst een "soldaat", dan een "teamleider van zes of zeven mensen" in Herat en daarna voerde hij "zoekopdrachten en operaties uit in verschillende districten" gestationeerd in Nangarhar (CGVS, p.8). Gevraagd zijn taken als teamleider uit te leggen, antwoordt u dat hij samenwerkte met zes of zeven mensen in Herat (CGVS, p.8). Dit is uiterst vaag. Gevraagd naar meer uitleg over "zoekopdrachten en operaties", begint u uw vluchtrelaas te vertellen in plaats van te antwoorden op de vraag (CGVS, p.8).

Voorts vertelt u dat G. N. slachtoffer werd van een mijn ontploffing (CGVS, p.10). U hebt hier bijzonder weinig informatie over, namelijk enkel dat hij gewond was aan zijn been en dat hij in een militair ziekenhuis behandeling kreeg en erna weer kon werken (CGVS, p.10). Er kan verwacht worden dat u meer weet over het ongeluk waardoor uw broer maanden in het ziekenhuis lag.

Dit algemeen gebrek aan informatie en kennis over zijn beroep, training en ongeval is treffend aangezien u regelmatig contact had met G. N. initieel in persoon, later telefonisch (CGVS, p.9).

U vertelt dat G. N. van Herat naar Jalalabad, Nangarhar werd overgeplaatst. Enkele dorpingen zagen hem in Jalalabad waardoor ze wisten dat hij bij het leger werkte (CGVS, p.8). Drie jaar nadat G. N. zich bij het leger voegde en ongeveer vier of vijf maanden na zijn overplaatsing naar Nangarhar, vroegen de neven van uw vader, tevens talibanleden, aan G. N. om hen binnen te laten in de basis om een actie uit te voeren tegen de buitenlandse troepen (CGVS, p.8 en 13-14).

Het is opmerkelijk dat de talibanleden hun vraag niet persoonlijk aan G. N. stelden (CGVS, p.14). Uw verklaringen over hoe ze G. N. toegang tot de basis verzochten zijn daarenboven inconsistent. Eerst beaamt u dat de taliban het één keer vroegen via uw vader en één keer via de malik van het dorp (CGVS, p.14). Gevraagd of ze het slechts aan twee personen vroegen in de periode van twee maanden tussen het eerste verzoek en de ontvoering van G. N., antwoordt u dat ze het aan uw vader meerdere keren vroegen en aan de dorpingen ook meerdere keren (CGVS, p.14). Gewezen op de tegenstrijdige verklaringen omtrent hoeveel keer de taliban uw vader spraken over het verzoek, verandert u uw antwoord opnieuw en zegt u dat de taliban uw vader één keer aanspraken en de dorpingen meerdere keren (CGVS, p.14).

Over dit verzoek dient ook opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat één persoon meerdere talibanleden toegang kon verschaffen tot een luchtbasis, in casu van Jalalabad. Uit de informatie op het CGVS, waarvan kopieën werden toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat de luchtmachtbasis rond de Jalalabad luchthaven, genaamd Forward Operating Base Fenty, streng beveiligd was.

Verder, is het niet aannemelijk dat uw familie geen voorzorgsmaatregelen trof na dit verzoek. U verklaart enkel dat G. N. uw vader vroeg om te verhuizen naar ergens anders, maar dit kon niet op een korte termijn omdat jullie dieren en velden had. Jullie hadden tijd nodig om alles te regelen (CGVS, p.14). Deze uitleg overtuigt niet, temeer gezien uw broer H. N. al ontvoerd was door de taliban.

Ongeveer twee maanden na dit verzoek keerde G. N. in het geheim huiswaarts (CGVS, p.8). U vertelt dat uw broer eerder ook naar huis kwam, namelijk tijdens zijn periode gestationeerd in Herat (CGVS, p.8). Toen hij werd overgeplaatst naar Jalalabad, stopte hij hiermee omdat de dorpingen hem in de stad hadden gezien en hierdoor wisten dat hij werkte voor het leger (CGVS, p. 9 en 12). Aangezien de neven van uw vader talibanleden waren, durfde hij het dorp niet te bezoeken. Het is niet aannemelijk dat G. N. dan toch in het geheim terugkeerde naar het dorp nadat de taliban hem hadden verzocht hen binnen te laten in de luchtbasis (CGVS, p.8).

Tijdens dit bezoek kwamen de taliban naar uw ouderlijk huis om twee uur 's nachts en ontvoerden G. N. naar Tora Bora (CGVS, p.8). Uw vader ging de volgende dag naar de dorpsouderen om hen te vragen naar de taliban te gaan om te bemiddelen (CGVS, p. 8 en 15). U vertelt initieel dat de taliban zeiden dat de overste van G. N. moest komen en hem proberen te bevrijden van de taliban (CGVS, p.8). Later zegt u dat de taliban zeiden dat ze uw broer niet konden vrijlaten (CGVS, p.15). Dit is niet geheel consistent.

De taliban schieten uiteindelijk uw broer dood en vragen de dorpsouderen om zijn lichaam op te halen (CGVS, p. 8 en 15). Aanvankelijk zegt u dat G. N. is doodgegaan nadat uw vader in zijn hand werd geschoten (CGVS, p.11). Dit is tegenstrijdig met uw andere verklaringen waarin u zegt dat uw broer is doodgegaan en u daarna klachten indiende en uw vader werd beschoten (CGVS, p. 8, 15 en 16).

Uw familie hield vier of vijf dagen na de ontvoering een begrafenis voor G. N. (CGVS, p.19), waarop u aanwezig was (CGVS, p.15-16). Voor de begrafenis diende u reeds de klachten in bij het districtshuis en provinciaal kantoor (CGVS, p.19). Aangezien u stelt dat de taliban zichzelf een regering noemen en bronnen hebben waarvan ze informatie krijgen (CGVS, p.16), zo dus ook over de klachten die u maakte, is het niet aannemelijk dat u aanwezig was op de begrafenis van G. N. U voegt toe dat u niet aanwezig was bij het brengen van zijn lichaam naar de begraafplaats omdat het niet mocht van uw grootvaders (CGVS, p.16). Dit is geen verschuiving voor het risico dat u nam.

Uw derde vluchtmotief betreft de verklaring van de taliban. Aangezien uw eigen vervolgingsfeiten voortvloeien uit het ongeloofwaardig bevonden beroep van G. N., kan er aan uw vervolgingsfeiten geen geloof worden gehecht. Daarnaast zijn uw verklaringen op zich ook niet geloofwaardig.

Na de ontvoering van G. N., besluiten u en uw moeder naar het districtshuis te gaan om een klacht neer te leggen (CGVS, p. 8 en 15). Het is opmerkelijk dat uw eerste reactie op de ontvoering van G. N. een klacht neer leggen is. De dag erna gingen jullie naar Jalalabad om een klacht neer te leggen bij het provinciaal kantoor en om te spreken met de commandant van G. N. (CGVS, p. 8 en 15 en 20). Het is te betwijfelen hoe u met de commandant van G. N. kon spreken. U verklaart hierover dat jullie naar de werkplaats van uw broer gingen en zeiden dat jullie de familie van G. N. waren en dat hij ontvoerd was (CGVS, p.19-20). Hierop gaf de commandant jullie een tijdstip om met hem af te spreken tijdens zijn pauze (CGVS, p.20). Deze twijfel wordt versterkt door de informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën werden toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de legerbasis streng beveiligd was.

Bovendien is het niet aannemelijk dat jullie klachten neerlegden met de vernoeming van de vier neven van uw vader bij de taliban, aangezien u stelt dat de taliban zichzelf een regering noemen en bronnen hebben waarvan ze informatie krijgen (CGVS, p.16), zo dus ook over de klachten die u neerlegde.

Acht dagen na de dood van G. N. werden de drie taliban familieleden aangevallen door de commandant Sh. en zijn troepen, twee of drie dagen later ook de vierde (CGVS, p. 16 en 21-22). Het is te betwijfelen hoe deze vier talibanleden konden gevonden worden door de commandant enkel en alleen op basis van jullie klachten en het gesprek met hem (CGVS, p.20).

Hierna vallen de taliban uw vader aan toen hij werkte op de velden (CGVS, p.21). Het is echter onduidelijk of de aanval gebeurde voor of na de aanval op de vier taliban familieleden. Aanvankelijk zegt u dat de aanval op de talibanleden eerst gebeurde, dan de aanval op uw vader (CGVS, p.8). Dan zegt u dat de aanval op uw vader gebeurde voor de aanval op de taliban (CGVS, p.16). Gevraagd naar wie er eerst werd aangevallen, antwoordt u dat de vier talibanleden eerst werden aangevallen en dan uw vader (CGVS, p.16). Later blijft u erbij dat de vier leden eerst worden gedood en dan uw vader wordt aangevallen (CGVS, p.20). Deze inconsistentie verzwakt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.

U verklaart dat de taliban uw vader aanvielen omdat ze u niet konden vinden (CGVS, p.8). Dit laatste is echter weinig aannemelijk omdat u wederom stelt dat de taliban zichzelf een regering noemen en bronnen hebben waarvan ze informatie krijgen (CGVS, p.16). Dit doet vermoeden dat ze u wel zouden kunnen vinden, gezien u nog niet uit uw dorp was gevlucht op dat moment.

Voorts, bent u niet geheel consistent over wat er gebeurde met uw vader na de aanval. Initieel zegt u dat uw vader naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis werd gebracht en zijn hand daar werd geamputeerd (CGVS, p. 8 en 21). Later zegt u dat hij van het lokale ziekenhuis naar het ziekenhuis in de stad werd gebracht (CGVS, p.21). Ook over de reactie van de overheid op de aanval op uw vader bent u weinig consistent. U vertelt dat er een tank van het districtscentrum kwam vanwege de aanval op uw vader (CGVS, p.21). Dit element hebt u aanvankelijk niet vermeld (CGVS, p.8), wat de geloofwaardigheid ervan verzwakt.

Bovendien verklaart u dat u en uw familie nog werden gezocht door de taliban na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 17 en 22). U kan echter geen concreet voorbeeld of incident toelichten (CGVS, p.22). Gevraagd naar een voorbeeld, stelt u enkel dat uw moeder, grootvader en maternale nonkel vertelden dat de taliban op zoek zijn naar u en uw familie, maar dat ze jullie niet kunnen vinden sinds jullie gevlucht en verhuisd zijn (CGVS, p. 17 en 22). U vertelt tevens dat uw ouderlijk huis in brand is gestoken vier maanden voor het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.17). Het is echter niet aannemelijk dat ze uw huis in brand staken uit wraak vijf jaar na uw verklaring (CGVS, p. 9 en 22). Gevraagd hierover, antwoordt u dat de taliban u zochten, maar niet vonden. Wanneer ze u niet konden vinden, verbrandden ze uw huis (CGVS, p.17). Dit is geen verschonende uitleg voor de vijf jaar sinds uw families vertrek uit uw dorp waarin u niet getuigt van incidenten. Nogmaals gevraagd, zegt u dat de taliban dachten dat u ging terugkeren en dan konden ze u opzoeken, maar mogelijks hebben ze nu informatie dat u in België bent en daarom brandden ze uw huis af (CGVS, p.17). Dit is een bevreemdende uitleg, die tevens niet overtuigt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw drie vluchtmotieven.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De foto's van uw taskara en de elektronische taskara van uw moeder en jongere broer bewijzen enkel jullie identiteiten. Deze worden hier niet in twijfel getrokken. Ze zeggen niets over uw vluchtmotieven. Bovendien moet inzake kopieën van documenten worden vastgesteld dat de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. De familiefoto's zeggen evenmin iets over uw vluchtmotieven.

Omtrent H. N.'s beroep legt u twee badges en twee bankkaarten neer. Omtrent G. N.'s beroep legt u twee badges, certificaten, vakantietoelating en een bankkaart neer. Eerder werd al aangehaald dat de tijdsaanduidingen op deze documenten niet eensluidend zijn met uw verklaringen. Over al deze documenten dient te worden opgemerkt dat inzake kopieën van documenten de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan.

Bovendien, is het niet aannemelijk dat uw broer G. N. zijn documenten mee naar huis bracht tijdens zijn bezoek en uw familie ze bijhielden (CGVS, p.18). Gevraagd waarom hij de documenten thuis hield, antwoordt u dat hij ze bij jullie moeder verborgen hield (CGVS, p.19). U voegt ook toe dat hij zijn documenten niet mee naar huis nam in de periode dat hij gestationeerd was in Herat, maar dat hij het nu voor de eerste keer wel deed vanuit Jalalabad (CGVS, p.19). Deze uitleg overtuigt niet en doet vragen rijzen over de authenticiteit van de documenten.

De authenticiteit van de video's van uw afgebrand huis kan op geen enkele wijze worden nagegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten

die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_Cit

ry_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met

argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen overgemaakt en is evenmin ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker niet betwist. Ook de Raad ziet geen elementen die kunnen wijzen op bijzondere procedurele noden.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste en tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 1, A, 2, van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, § 5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het eerste middel betoogt de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging te hebben in de zin van het Vluchtelingenverdrag nu hij door de taliban wordt beschouwd als een verrader en ketter omdat i) zijn twee oudere broers werkten bij het Afghaans leger, ii) vier familieleden langs vaderszijde bij de taliban zaten, iii) hij een klacht had ingediend tegen die familieleden nadat de taliban zijn broer G.N. hadden ontvoerd en iv) de vier talibanleden na deze verklikking werden gedood. De verzoekers verwijst hieromtrent naar landeninformatie en stelt dat uit deze bronnen blijkt dat de taliban zich niet houden aan de aangekondigde amnestie, dat de personen die niet voldoen aan de morele en religieuze normen van de taliban worden bedreigd, vervolgd en gedood en dat de voormalige leden van de Afghaanse nationale veiligheidstroepen en Afghanen die verbonden zijn met de voormalige internationale strijdkrachten risicoprofielen zijn net als hun familieleden. Hij meent dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging gebaseerd op religieuze en/of politieke overtuiging. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt de verzoeker dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en in mindere mate c) van de Vreemdelingenwet. Hij houdt vervolgens een theoretisch betoog over de rechtspraak van het EHRM en stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het tweede middel gaat de verzoeker in op de motieven inzake de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

In een eerste onderdeel uit de verzoeker kritiek op de betrouwbaarheid van het leeftijdsonderzoek en volhardt hij in zijn beweerde leeftijd. De verzoeker stelt dat hij tegen de beslissing, waarbij hij meerderjarig werd verklaard, geen beroep heeft ingediend bij de Raad van State omdat hij toen geen raadsman had en evenmin over een paspoort of identiteitskaart beschikte. Volgens de verzoeker werden bovendien de bepalingen van artikel 7, § 3, van de programmawet van 24 december 2002 betreffende de voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen niet nageleefd, door zijn geboortedatum willekeurig vast te stellen, hetgeen overeenstemt met de hoogste leeftijd die uit de leeftijdstest is afgeleid. De verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak. De verzoeker stelt dat hij, zelfs op basis van de resultaten van de medische botscan, ten hoogste 16 jaar oud toen hij Afghanistan heeft verlaten en hij dus bijzonder jong was, zodat hiermee ook rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van zijn asielrelaas. De verzoeker benadrukt nog dat hij op geen enkel moment de asielinstanties heeft willen misleiden en de waarheid heeft verteld.

In een tweede onderdeel brengt de verzoeker naar voor dat hij nooit naar school is geweest, hetgeen tezamen met zijn jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen die tot zijn vertrek hebben geleid een grote voorzichtigheid en een zekere soepelheid in de beoordeling van zijn verklaringen vereist. Hij stelt dat de verweerder zijn verklaringen gedeeltelijk en partijdig heeft onderzocht, zich beperkend tot subjectieve kritiek op basis van bepaalde onwetendheden, ondanks de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De

verzoeker stelt dat hij nochtans bijzonder precies was over de functies van zijn broers in het leger, de neven van zijn vader die lid zijn van de taliban, de problemen die hij en de leden van zijn familie met de taliban hebben gehad en dat hij ook talrijke documenten heeft overgelegd die zijn verklaringen bevestigen. Ter terechtzitting verwijst de verzoeker nogmaals naar de neergelegde documenten en herhaalt hij vaagweg dat hij niet veel kon vertellen over de tewerkstelling van zijn broers aangezien hij jong was toen hij Afghanistan verliet.

In een derde en meer uitgebreid onderdeel gaat de verzoeker concreet in op de verschillende asielmotieven en tracht hij de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan te weerleggen. Hij betoogt hieromtrent als volgt, waarbij hij telkens citeert uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS (hierna: NPO):

“1.2. Met betrekking tot H. N.

1.2.2. Vermeende beperkte kennis van verzoeker over zijn broers beroep

Enerzijds, werkte H. N. voor het Afghaanse leger van 1390 tot 1392, dus van 2012 tot 2014 volgens de Georgische kalender.

Van 2012 tot 2014 was verzoeker slechts 8-10 jaar oud, aangezien hij in september 2004 is geboren.

Als we uitgaan van de leeftijd die werd vastgesteld na de bottest (januari 2002), was verzoeker toen slechts 10-12 jaar oud.

Het is dus - eenvoudigweg - coherent dat hij niet over zeer precieze informatie beschikt over de taken van zijn broer in het Afghaanse leger.

Anderzijds, dient worden erkend dat, hoewel hij ten tijde van de feiten bijzonder jong was, dit verzoeker er niet van heeft weerhouden zo nauwkeurig mogelijk te zijn in zijn antwoorden op de hem gestelde vragen over de taken van zijn broer, H. N., in het leger:

NPO p.6-8:

(...)

Toegegeven dient worden dat verzoeker belangstelling heeft getoond voor het werk van zijn broer.

1.2.2. Vermeende progressieve verklaringen van verzoeker

1.2.2.1.

Verzoeker bevestigt dat hij de vraag over de identiteit van de overste van zijn broer niet correct heeft begrepen (NPO, p. 6):

(...)

Hij herhaalt dat hij deze vraag had verstaan wie zijn hoogste overste - de persoon die de orders gaf aan de corps - was. Hij had echter geen antwoord op deze vraag, zoals gezegd (NPO, p. 6).

Nochtans, kende hij de identiteit van de directe overste en ook vriend van zijn broer, genoemd S. K. (NPO, p. 6).

1.2.2.2.

Wat betreft de door verwerende partij aangevoerde tegenstrijdigheid met betrekking tot het tijdstip waarop verzoekers broer het leger startte, dient worden toegegeven dat dit duidelijk een vergissing was:

NPO, p. 6:

(...)

Verzoeker heeft duidelijk verklaard dat zijn broer, H. N., van 1390 tot 1392 voor het Afghaanse leger heeft gewerkt.

In dit verband dient ook worden opgemerkt dat op de militaire badge van zijn broer, die verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek heeft overgelegd, "05.11.1390" of "25.01.2012" staat als afgiftedatum, hetgeen precies overeenkomt met de periode die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft vermeld.

1.2.2.3.

Verzoeker begrijpt niet het verwijt van verweren partij volgens welke « Verder is het weinig aannemelijk dat de dorpelingen wisten dat H. N. werkte bij het leger, gezien de neven van uw vader talibanleden waren (CGVS, p.7) ».

1.2.2.4.

Verzoeker bevestigt dat zijn ouders destijds aan Toor Lala hadden gevraagd wat er met H. N. was gebeurd en dat Toor Lala had uitgelegd dat hij tijdens een missie was verdwenen en dat "hij niet meer info kon zeggen » (NPO, p. 7: « Hij was naar een operatie gezonden en daarna is hij verdwenen.

(...) Zijn collega T. L. zei dat hij naar een andere plaats was gezonden waar we geen contact met hem konden hebben. (...) Daarna zei hij dat H. N. was ontvoerd door de taliban. En dat hij niet meer info kon geven. »), hetgeen niet onlogisch leek aangezien de zaak betrekking had op het Afghaanse nationale leger.

Ook dient in aanmerking worden genomen dat verzoeker slechts 10 jaar oud was (of 12 op basis van de na de bottest vastgestelde leeftijd), zodat het niet onlogisch is dat hij geen contact heeft opgenomen met T. L. om hem te vragen naar de verdwijning van zijn broer, H. N.

Ter conclusie, dient toegegeven worden dat de analyse van verwerende partij niet wordt gestaafd door de aantekeningen van het persoonlijk onderhoud van verzoeker die, ondanks zijn jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen, voldoende nauwkeurig was.

Hieraan dient worden toegevoegd dat verzoeker, naast zijn nauwkeurige verklaringen over het werk en de verdwijning van zijn broer, H. N., ook 1°) de militaire badge en 2°) de militaire bankkaart van Hazrat Nabi en 3°) een familiefoto waar hij en zijn broer te zien zijn, heeft overgelegd.

Het werk van verzoekers broer, H. N., in het Afghaanse nationale leger en zijn verdwijning worden vastgesteld.

1.3. Met betrekking tot G. N.

1.3.1. Wat betreft het feit dat G. N. in het leger ging toen zijn broer, H. N., was verdwenen

Het feit dat G. N. zich na de verdwijning van zijn broer H. N. bij het leger heeft aangesloten, is voor verwerende partij « opmerkelijk », is een zuiver subjectieve beoordeling die niet past in de analyse van verzoekers persoonlijke vrees.

De verzoeker verklaart dat hij niet meer precies weet hoe lang na de verdwijning van H. N. zijn andere broer G. N. zich bij het leger heeft aangesloten.

Hij herhaalt nog eens dat hij toen erg jong was. Hij was inderdaad slechts 10 jaar oud (12 als we de leeftijd gebruiken die werd vastgesteld na de bottest) toen H. N. verdween.

Verzoeker voegt daaraan toe dat verwerende partij tijdens zijn persoonlijk onderhoud grote nadruk had gelegd op de data van de gebeurtenissen, zodat hij zich soms verplicht had gevoeld antwoorden te geven, zelfs wanneer hij niet zeker was:

NPO, p. 11:

(...)

Verzoeker wijst erop dat hij analfabeet is. Hij is nooit naar school geweest, zodat het voor hem bijzonder moeilijk is om de gebeurtenissen in de tijd te plaatsen, waarmee verweerster duidelijk geen rekening heeft gehouden tijdens haar onderzoek.

De wijze waarop verweerder verzoeker heeft ondervraagd, paste duidelijk niet bij zijn profiel.

Van één ding is verzoeker zeker: H. N. was al verdwenen toen G. N. zich bij het leger aansloot. Hij is er zeker van omdat G. N. hem had uitgelegd dat hij in het leger was gegaan om zijn vaderland te verdedigen als eerbetoon aan zijn broer H. N.

Verzoeker heeft verklaard dat H. N. "van 1390 tot 1392" voor het Afghaanse leger heeft gewerkt, zonder verdere details te geven (NPO, blz. 6). Zoals blijkt uit zijn militaire badge is G. N. rond de 11e maand van 1392 in dienst getreden bij het Afghaanse leger.

G. N. aansloot dus zich bij het Afghaanse leger gegaan enkele maanden na de verdwijning van zijn broer, H. N.

1.3.2. Het werk van G. N. en de problemen die hij ondervond

In tegenstelling tot wat de verwerende partij suggereert, was verzoeker zeer precies over het werk van G. N., de problemen die hij ondervond en zijn dood:

NPO, p. 8:

(...)

NPO, p. 9-12:

(...)

NPO, p.13-16:

(...)

Bij lezing van de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud dient worden toegegeven dat hij uiterst nauwkeurig was over het werk van zijn broer, G. N., de problemen die hij ondervond en de omstandigheden van zijn dood.

Bovendien straalde uit zijn verklaringen een gevoel van ervaring, meer bepaald wanneer hij moest spreken over de context van zijn broers dood, zodat daarover geen twijfel bestond.

De inconsistenties die verwerende partij aanvoert, doen niets af aan de algemene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, vooral wanneer men bedenkt dat hij ten tijde van de feiten bijzonder jong was en analfabeet is.

Ter conclusie, dient toegegeven worden dat de analyse van verwerende partij niet wordt gestaafd door de aantekeningen van het persoonlijk onderhoud van verzoeker die, ondanks zijn jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen, voldoende nauwkeurig was.

Hieraan dient worden toegevoegd dat verzoeker, naast zijn nauwkeurige verklaringen over het werk en de dood van zijn broer, G. N., en zijn gevoel van ervaring, ook 1°) de militaire badge, 2°) de militaire bankkaart, 3°) werk certificaten en 4°) vakantietoelating van G. N. en 5°) een familiefoto waar hij en zijn broer te zien zijn, heeft overgelegd.

Het werk van verzoekers broer, G. N., in het Afghaanse nationale leger en zijn dood worden vastgesteld.

1.4. Met betrekking tot de verklaring van de taliban

1.4.1. Beoordeling bij wijze van consequentie

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, wordt het werk van G. N. voor het Afghaanse leger kennelijk niet rechtsgeldig betwist door verwerende partij.

De analyse van verwerende partij bij wijze van consequentie ontbreekt dan ook.

1.4.2. Klacht en gevolgen

Verzoeker begrijpt niet de bewering van verwerende partij dat « Het is opmerkelijk dat uw eerste reactie op de ontvoering van G. N. een klacht neer leggen is. ».

Integendeel, de reactie van verzoeker lijkt volledig in overeenstemming met de feiten:

- het districtscentrum stond onder controle van het regime (NPO, p. 12: « Het districtscentrum was onder de controle van de overheid. Er was ook een basis van Amerika. Maar wanneer je het districtscentrum verliet, waren de dorpen onder controle van taliban. Er was een bekende plaats van de taliban dichtbij ons: Toora Bora. ») ;

- zijn broer, G. N., was ontvoerd door de Taliban (NPO, p. 15: « Ja, ik was bang. Maar ze hadden mijn broer mee genomen. Ik had geen andere optie. ») ;

- zijn vader was ziek en kon dus geen klacht indienen (NPO, p. 15: « Dan had ik geen andere optie, mijn vader was ziek hij kon niet naar het districtshuis gaan. Ik ging met mijn moeder en ik sprak met de commander en maakte een klacht over de neven van mijn vader. »).

Verzoeker bevestigt ook dat hij, toen hij naar de werkplek van zijn broer ging om met de commandant te spreken, niet rechtstreeks naar binnen mocht. Hij stelde zich voor, legde uit dat zijn broer was verdwenen, moest wachten en de commandant kwam vervolgens met hem en zijn moeder praten in een kamer bij de ingang van de basis (NPO, p. 19). De verklaringen van de verzoeker zijn coherent met de context.

Verzoeker heeft ook duidelijk uitgelegd hoe de Afghaanse autoriteiten de plaats van hun aanval konden bepalen (NPO, p. 20: « Hoe wist de commander wie de neven van uw vader waren? We gaven hem hun details in het district huis en in het provincie huis en aan de commander. »)

Verzoeker bevestigt, zoals hij bij drie gelegenheden tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verklaard, dat de chronologie van de gebeurtenissen als volgt is:

- ten eerste, was zijn broer G. N. ontvoerd ;

- vervolgens, diende verzoeker een klacht in ;

- vervolgens, werd een gewapende aanval uitgevoerd tegen de Taliban ;

- ten slotte, werd verzoekers vader aangevallen.

NPO, p. 8 (vrijrelaas):

(...)

NPO, p. 16:

(...)

NPO, p. 20:

(...)

Verzoeker bevestigt bovendien dat de Taliban, toen zijn vader werd aangevallen, op zoek waren naar hem, maar omdat hij niet aanwezig was, vielen zij zijn vader aan.

Er dient opgemerkt worden dat de gezinswoning dicht bij het districtshuis lag, zodat het voor de Taliban riskanter was om daarheen te gaan dan naar de velden waar verzoeker zijn vader hielp met de landbouw.

Ter conclusie, het feit dat verzoeker talibanleden bij de autoriteiten heeft aangegeven en de gevolgen van deze verklikking, namelijk de aanval op zijn vader (en diens dood als gevolg van zijn verwondingen) en de persoonlijke bedreigingen, dienen als vaststaand worden beschouwd.

Verwerende partij die geen objectieve en onpartijdige analyse, rekening houdend met de door verzoeker afgelegde verklaringen, heeft artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet geschonden.

Verzoekers vrees voor vervolging is dus gegrond.

Hij dient als vluchteling toegekend worden.”

In een vijfde onderdeel somt de verzoeker de stukken op die hij ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek had ingediend. Hij verwijst naar rechtsleer en rechtspraak en stelt dat de verweerder de neergelegde documenten niet op objectieve en onpartijdige wijze heeft beoordeeld. Volgens de verzoeker moeten deze stukken, die sporen van slijtage bevatten, minstens als een begin van bewijs van zijn precieze verklaringen worden beschouwd.

Vervolgens wijst de verzoeker op een gegronde vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering, meer bepaald gelet op het gegeven dat hij Afghanistan reeds zes jaar geleden heeft verlaten en hij sinds september 2021 in België woont. Hij stelt zich niet te herkennen in de waarden die door het talibanregime worden voorgestaan en zich niet meer te willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en er niet meer te kunnen aarden. Ter ondersteuning van deze vrees verwijst hij naar landeninformatie, waaronder rapporten van UNHCR, EUAA en Asyls en een onderzoek van F. Stahlmann. Hij benadrukt de noodzaak aan een toekomstgerichte beoordeling van deze vrees en geeft aan dat de bewijsstandaard deze van de redelijke waarschijnlijkheid is. Hij wijst op de erg grote impact van een langdurig verblijf in het buitenland en meer bepaald het risico op interne ontheemding en een groot risico omwille van de terugkeer zelf. Hij gaat dieper in op de daden van vervolging die kunnen uitgaan van verschillende actoren. Hij stelt dat hij het risico loopt te worden vervolgd door “*Anti-Government Elements*” (AGE’s) wegens het vermoeden dat hij westerse waarden heeft geïnternaliseerd of een ‘vreemdeling’ of spion is geworden. Hij stelt dat er een verhoogd risico op vervolging door de taliban bestaat omwille van gepercipieerde verwestering. Hij benadrukt dat de vrees voor vervolging in het bijzonder geldt voor jongeren in hun tienerjaren en dit risico bovendien vergroot voor jonge mannen afkomstig uit rurale gebieden in Afghanistan. Hij stelt ook dat in het bijzonder terugkeerders uit Europa het risico lopen slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de taliban omdat wordt vermoed dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen. Met verwijzing naar een internetartikel wijst hij er verder op dat een van de belangrijke stemmen van de taliban in Kaboel in augustus 2021 aan een Oostenrijkse krant heeft verklaard dat Afghanen aan wie in Europa asiel is geweigerd en die naar Afghanistan worden gedeporteerd voor het gerecht zullen worden gebracht. Tevens benadrukt hij de vrees voor vervolging door de lokale gemeenschap. Hij gaat vervolgens in op de gronden van vervolging, waarbij hij stelt dat deze kunnen worden gevonden in een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging. Hij stelt dat aan terugkerende Afghanen een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie wordt toegeschreven. Nog betoogt hij dat enerzijds de gepercipieerde verwestering ervoor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en anderzijds dat jonge mannen door hun jarenlang verblijf in het Westen bepaalde westerse waarden en gewoonten gaan internaliseren waardoor deze fundamenteel worden voor hun identiteit. Hij stelt, onder verwijzing naar onderzoek, dat de terugkeerders als “*besmet*” of “*mislukking*” worden beschouwd, ook door de eigen gemeenschap en familie. Hij benadrukt dat hem niet mag worden gevraagd “*het spel mee te spelen*”, omdat dit in strijd zou zijn met het beginsel van het Vluchtelingenverdrag dat vluchtelingen niet mogen worden gedwongen om ontwijkende maatregelen te nemen. De verzoeker betoogt tevens dat er tijdens zijn persoonlijk onderhoud nooit is gevraagd naar zijn verwestering en dat een vrees op deze grond niet werd onderzocht.

Verderop in het verzoekschrift argumenteert de verzoeker waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet. Hij bespreekt eerst de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij hij betoogt dat ondanks een vermindering van het geweld na de machtsovername van de taliban, er nog vele geweldincidenten vanwege andere gewapende groeperingen zijn. De verzoeker citeert hieromtrent uit het EASA-rapport van januari 2022. Volgens hem heeft de verweerder de landeninformatie slechts gedeeltelijk of verkeerd gelezen en wordt voorbijgegaan aan de vele geweldincidenten vanwege andere gewapende groeperingen die er nog zijn. Hij wijst ook op het standpunt van UNHCR in een nota van augustus 2021 om de gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten en stelt dat UNHCR zijn standpunt over Afghanistan in februari 2022 heeft bevestigd en landen heeft opgeroepen beslissingen van Afgaanse asielzoekers op te schorten omwille van het gebrek aan informatie en de onzekerheid van de situatie. Op basis van de beschikbare landeninformatie en het gebrek aan actuele en objectieve informatie is het volgens de verzoeker voorbarig om te denken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan is gestabiliseerd. Hij ziet zijn standpunt bevestigd in de nota 2-22 van Nansen van juni 2022. De verzoeker benadrukt voorts dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar en betoogt dat het EASO-rapport van augustus 2022, dat wordt geciteerd, aangeeft dat deze provincie zeer

onstabiel en onveilig is. Bij zijn beoordeling heeft de commissaris-generaal, volgens de verzoeker, geen rekening gehouden met zijn provincie van herkomst.

Tot slot gaat verzoeker in op de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Hij stelt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij wijst erop dat zijn vader en broer G. N. zijn gestorven, dat zijn andere broer H. N. is verdwenen, dat zijn andere broer M. N. werkloos en nog heel jong is, dat zijn moeder en zus als vrouwen niet kunnen werken, dat zijn moeder ook psychologisch onstabiel is, dat zijn gezinsleden in een tent wonen in de provincie Nangarhar en geen elektriciteit of stromend water hebben en dat zij leven in een uiterst precare situatie, waarbij zij volledig van hemzelf afhankelijk zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De verzoeker acht de taliban verantwoordelijk voor de verslechtering van de socio-economische en humanitaire situatie, waarbij dit een direct gevolg is van de internationale sancties die werden genomen vanwege de niet-democratische aard van het taliban-regime. Hij benadrukt dat de taliban weigeren om fundamentele rechten te respecteren en de voorwaarden van de internationale gemeenschap te accepteren, waardoor de benodigde humanitaire hulp uitblijft. Tevens, zo betoogt hij, is de administratieve en technische capaciteit van de taliban zeer beperkt, wat andermaal een direct gevolg is van de door hen gestelde regels, bv. door de vergelding tegenover voormalig overheidspersoneel of door vrouwen te verplichten om te stoppen met werken. De verzoeker stelt dat de algemene en precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door de gedragingen van de nieuwe de facto-regering veroorzaakt is, zodat de ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet is veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Dit alles wordt andermaal onderbouwd met verwijzingen naar enkele artikelen en/of rapporten en een persbericht van de VN Veiligheidsraad van december 2022. Verzoeker gaat vervolgens nog in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat, zelfs indien de socio-economische situatie niet ressorteert onder de subsidiaire beschermingsstatus, het de taak van de commissaris-generaal is om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van deze verdragsbepalingen.

De verzoeker vraagt in hoofddoel om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

De verzoeker heeft bij het verzoekschrift geen stavingstukken inzake het verzoek om internationale bescherming gevoegd.

Op 17 januari 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023.

In het laatstgenoemde rapport wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot.

Op 28 januari 2024 maakt ook de verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij de volgende nieuwe stukken worden gevoegd:

- een vernietigingsarrest van de Raad (RvV 14 november 2023, nr. 297 075), waarvan de redenering volgens hem ook in zijn geval dient te worden gevolgd;
- een kopie van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;
- getuigenverklaringen over zijn integratie in België;
- een ticket op naam van het NT Gent theater voor de voorstelling “De Abrikozenboom”.

Met betrekking tot zijn verwestering betoogt de verzoeker dat hij zeer goed geïntegreerd is in België en zich niet meer identificeert met de normen en waarden van de taliban. Hij stelt dat uit de bij de aanvullende nota gevoegde stukken blijkt dat hij een voorbeeldige integratie heeft getoond (hierbij vermeldt de verzoeker de volgende zaken: taallessen, ijver op het werk, contacten en relaties met mensen van verschillende afkomst en geslacht, enz.) en dat hij zich volledig heeft aangepast aan de Belgische waarden en cultuur (hierbij vermeldt de verzoeker culturele uitstapjes naar de bioscoop en theater). De verzoeker geeft aan dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem ondenkbaar is, gezien het risico om als “verwesterd” te worden geïdentificeerd, zodat hij als vluchteling moet worden erkend.

De verzoeker wijst erop dat de meest recente landeninformatie die de verweerder aanhaalt in zijn beslissing om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen dateert van september 2022 en dit onvoldoende actueel is. Inzake de door verweerder in zijn aanvullende nota bijkomend overgemaakte landenrapporten stelt hij dat deze hooguit een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat hieruit – in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt – blijkt dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere anti-regeringselementen die burgers op willekeurige manier treffen in Afghanistan sinds de machtsovername toenemen. Hij benadrukt dat er sprake is van regionale verschillen en herhaalt dat de situatie in de provincie Nangarhar wordt gekenmerkt door willekeurig geweld. Hij merkt op dat het EUAA-rapport van december 2023 laat zien dat Nangarhar de vijfde provincie is met het hoogste geweldsniveau in Afghanistan terwijl Nangarhar volgens het EUAA-rapport ‘*country guidance: Afghanistan*’ van januari 2023 de vierde provincie was met het hoogste aantal veiligheidsincidenten in de gerapporteerde periode en dat Nangarhar eveneens hierin wordt vermeld als één van de provincies waar willekeurig geweld wordt gemeld. De verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing nietig te verklaren zodat de verweerder een mening kan geven over de veiligheidssituatie in Nangarhar.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.3.2.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.2.2. Voorafgaand en onderliggend aan het eigenlijke onderzoek van het voorliggende verzoek om internationale bescherming gaat de Raad in op verzoekers algemene kritiek inzake een gebrek aan actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, thans minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verweerder heeft bij aanvullende nota van 17 januari 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie ook geactualiseerd en aangevuld. Het betoog van de verzoeker, wiens verzoekschrift is doorspekt met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

De Raad benadrukt dat de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR “Guidance note” van februari 2022. De Raad herinnert er tevens aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en

richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.” Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door beide partijen wordt aangereikt.

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de determinerende motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt. Waar de verzoeker aangeeft niet te begrijpen waarom het weinig aannemelijk zou zijn dat de dorpelingen wisten dat H. N. werkte bij het leger, gezien de neven van verzoekers vader talibanleden waren, is verzoekers kritiek niet gericht tegen een determinerend motief voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. De Raad benadrukt dat een motivering steeds in haar geheel moet worden bekeken, om te beoordelen of er is voldaan aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Ook al zou met de verwijzing naar de familieleden die bij de taliban zijn niet voldoende concreet zijn toegelicht waarom het weinig aannemelijk is dat de dorpelingen wisten dat verzoekers broer H.N. bij het leger werkte, is dit op zich niet doorslaggevend aangezien de overige vaststellingen in de bestreden beslissing reeds ruimschoots volstaan om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent de tewerkstelling van H.N. bij het Afghaans nationaal leger (zie *infra*).

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. Het arrest moet gemotiveerd zijn en aangeven waarom de verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een reseraan aangevoerde rechtsregels die de verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A, 2, van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon: [...] Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

3.3.4.1. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 28 februari 2023, kan worden samengevat zoals weergegeven in de bestreden akte:

“U bent geboren in Kochai, gelegen in het district Pachieragam van de provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vertrek verbleef. Uw vader was landbouwer. U ging niet naar school. U hielp uw vader met de landbouw.

Uw twee oudere broers zaten bij het Afghaanse nationale leger. Uw oudste broer, H. N., voegde zich bij het leger in 1390 en verdween in 1392. Hij diende in Karm Saar, in Kandahar. Sindsdien, hebt u niets meer gehoord van uw broer. Zijn vriend en collega, T. L., vertelde dat H. N. op een operatie werd gestuurd en daar werd ontvoerd door de taliban.

Één tot twee jaar na de verdwijning van H. N., voegde uw oudere broer, G. N., zich bij het leger. Hij was eerst gestationeerd in Herat voor één tot anderhalf jaar. Initieel was hij soldaat en later werd hij teamleider van zes of zeven mensen. Hij maakte deel uit van de 01 divisie van het Safaar Yaak corps. Daarna werd hij verplaatst naar Nangarhar. Daar werkte hij op de luchtbasis van Jalalabad, waar ook buitenlandse troepen waren gestationeerd.

In Herat gestationeerd, wisten de dorpelingen niet wat G. N. deed, bijgevolg kon hij vaak naar huis komen. Maar in Nangarhar gestationeerd, hadden enkele dorpelingen hem gezien in Jalalabad. Zo kwam het dorp te weten dat hij bij het leger werkte en kon hij uw ouderlijk huis niet meer bezoeken, uit angst voor de taliban. Bij de taliban zaten namelijk ook vier familieleden van uw vader. H. M. was de neef van uw vader. Zijn zonen waren H.-W., G. en K. Deze laatste was echter gekend bij de taliban als A.

Vier of vijf maanden na de overplaatsing van G. N. naar Nangarhar, verzochten de taliban via uw vader en via de malik of G. N. hen kon binnen laten in de luchtbasis. G. N. weigerde. Drie jaar nadat hij bij het leger ging en ongeveer twee maanden na dit verzoek van de taliban kwam uw broer naar huis. Daar werd hij ontvoerd door de taliban om twee uur 's nachts. Ze hielden hem vast in hun basis in Tora Bora. Daar bleef hij twee of drie dagen. De volgende ochtend ging uw vader naar de dorpsouderen om hen te vragen met de taliban te praten om uw broer vrij te laten. Zij gingen naar de taliban en kwamen terug met een negatief antwoord.

Diezelfde dag gingen u en uw moeder naar het districtscentrum om een klacht neer te leggen tegen de vier familieleden die bij de taliban zaten. U werd doorverwezen naar het provinciaal kantoor. De dag erna ging u naar het provinciaal kantoor in Jalalabad waar u opnieuw een klacht neerlegde. U bezocht ook de luchtbasis op zoek naar G. N.'s overste, een commandant genaamd Sh. U vond hem en maakte een afspraak om later tijdens diens pauze te praten. U legde de problemen en de ontvoering uit aan Sh. en gaf de vier namen van de familieleden bij de taliban.

De taliban doodden uw ontvoerde broer. De dorpsouderen gingen zijn lichaam halen zodat u hem kon begraven. Er zaten ongeveer vier of vijf dagen tussen zijn ontvoering en begrafenis. Ongeveer acht dagen na de begrafenis van uw broer, viel de commandant de vier neven van uw vader en tevens talibs aan. De vader en twee zonen, respectievelijk genaamd H. M., H.-W. en G. werden gedood in Saraa Qala in Nangarhar. Twee of drie dagen later werd de vierde, K. of A., gedood vanuit een vliegtuig in Chamtala (Surkhrod district) door de Amerikanen.

Hierna kwamen de taliban te weten dat u degene was die de klacht had neergelegd. Ze zochten u, maar ze vonden u niet. Enige tijd later, werkte uw vader op het veld waar de taliban hem beschoten. Ze raakten enkel zijn hand. Er kwam een tank en troepen uit het districtshuis nadat ze de aanval op uw vader hoorden. De dorpelingen brachten uw vader naar het lokale ziekenhuis. Daar konden ze hem niet helpen. Hij werd overgebracht naar het ziekenhuis in de grote stad. Uw vaders hand werd geamputeerd. Hij herstelde niet van de verwondingen en stierf.

Twee of drie dagen later vertrok u naar uw grootvader in het Batikot district. Uw moeder, broer en zus gingen naar uw grootvader in Saraja. U bent twee of drie dagen bij uw grootvader in Batikot gebleven. Daarna hebt u Afghanistan verlaten.

U bent ongeveer vier jaar onderweg geweest van Afghanistan naar België. U hebt anderhalf jaar in Turkije verbleven en vijf maanden in Servië. Op 22 september 2021 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Vier maanden voor het persoonlijk onderhoud hoorde u via dorpelingen dat uw huis in brand werd gestoken door de taliban."

Ter staving van zijn asielrelaas en verzoek om internationale bescherming legde de verzoeker de volgende documenten neer:

- kopie (foto) van verzoekers taskara;
- USB-stick met onder meer een foto van de elektronische taskara van B.T.M.K. (moeder verzoeker), een geheel in het donker gefilmd videofragment van een afgebrand huis, en een foto van een militair certificaat G.N. (broer verzoeker);
- screenshot van een familiefoto;

- kopie (foto) van de ID-kaart van M. N. (jongere broer);
- kopieën en foto's van documenten G.N. (broer verzoeker): militaire badges, militaire bankkaart, certificaten gevolgd opleiding, kopie van registraties als militair personeel, vakantietoelating;
- kopieën en foto's van legerbadges en bankkaart H.N. (broer verzoeker)
- arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur in België (functie: hulpkelner) met woord van waardering;
- foto van een op een (tafel)tafeltje liggende foto van een man die gestorven is en waarvan de verzoeker stelt dat het zijn vader is.

Het behoort tot zijn soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad om zich uit te spreken over de bewijswaarde van deze voorgelegde stukken, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)). Er wordt bovendien aan herinnerd dat de verweerder, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de verweerder, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Uit de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve landeninformatie in de “COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 (update) blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan dergelijke Afghaanse stukken kan bijgevolg maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht. *A fortiori* kan aan de door de verzoeker voorgelegde kopieën, *screenshots* en foto's van Afghaanse stukken nog minder tot geen bewijswaarde worden gehecht omwille van de manipuleerbaarheid ervan door allerhande knip- en plakwerk. De verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen uit de voormelde COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de in de bestreden beslissing gemaakte appreciatie van de voorgelegde stukken te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De door verzoeker voorgelegde kopie van de taskara's van zijn moeder en jongste broer tonen bovendien hooguit hun identiteit en, in mindere mate, de familieband met de verzoeker aan. Deze elementen worden op zich echter niet betwist, doch zij vertonen geen enkele bewijswaarde voor verzoekers verklaarde problemen met de taliban. De voorgelegde foto's en video die verzoekers gestorven vader en de afgebrande woning van zijn familie moeten voorstellen, vermogen verder niet met zekerheid aan te tonen dat het daadwerkelijk familieleden van de verzoeker of de woning van zijn familie betreft. Evenmin laten deze op enige wijze toe na te gaan hoe de man is gestorven of wat de omstandigheden waren waarin de brand is ontstaan. De Raad wijst erop dat de verzoeker geen enkele foto of kopie van een document heeft voorgelegd waarop hij tezamen met zijn vader is afgebeeld, en hij heeft ook geen identiteitsdocumenten (noch in origineel, noch in kopie) voorgelegd waarop de gestorven man op de foto is afgebeeld. Het gaat bovendien om een foto van een foto, die door de verzoeker niet nader wordt toegelicht, en die enkel het gezicht afbeeldt en die dus geen ondersteuning biedt voor verzoekers verklaring dat de hand van zijn vader werd geamputeerd als gevolg van de aanval door de taliban. Bovendien legt de verzoeker tevens een kopie van een familiefoto voor waarop enkel hijzelf, zijn moeder, broers en twee nichtjes zijn te zien (NPO, p. 18). Verzoekers vader staat echter niet op de foto. Bijgevolg kan aan de foto (van een foto) van de gestorven man geen enkele bewijswaarde worden toegekend omtrent verzoekers verklaring dat zijn vader is gestorven en dit als gevolg van verwondingen die hem door de taliban werden aangebracht. Ook de video van het afgebrande huis vormt geen bewijs dat het het huis van verzoekers familie is. Het betreft een in het donker gefilmd fragment waarop niets te zien is van de omgeving of van de bewoners van het huis. De foto's en kopieën van de bankkaarten en legerdocumenten van verzoekers broers H.N. en G.N. bieden, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, geen garantie voor de echtheid ervan. Dat de gefotografeerde of gekopieerde stukken sporen van slijtage lijken te bevatten, doet hieraan geen afbreuk. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent op goede gronden het volgende gesteld: “Omtrent H. N.'s beroep legt u twee badges en twee bankkaarten neer. Omtrent G. N.'s beroep legt u twee badges, certificaten, vakantietoelating en een bankkaart neer. Eerder werd al aangehaald dat de tijdsaanduidingen op deze documenten niet eensluidend zijn met uw verklaringen. Over al deze documenten dient te worden opgemerkt dat inzake kopieën van documenten de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien, is het niet aannemelijk dat uw broer G. N. zijn documenten mee naar huis bracht tijdens zijn bezoek en uw familie ze bijhielden (CGVS, p.18). Gevraagd waarom hij de documenten thuis hield, antwoordt u dat hij ze bij jullie moeder verborgen hield (CGVS, p.19). U voegt ook toe dat hij zijn documenten niet mee naar huis nam in de periode dat hij gestationeerd was in Herat, maar dat hij het nu voor de eerste keer wel deed vanuit Jalalabad (CGVS, p.19). Deze uitleg overtuigt niet en doet vragen rijzen over de authenticiteit van de documenten.” De verzoeker slaagt er niet in het weinig

plausibel karakter over het verkrijgen van de militaire documenten van G.N. om te buigen (zie *infra*). Bovendien stelt de Raad vast dat voor beide broers een kopie van een bankkaart werd voorgelegd, die zogenaamd afkomstig zouden zijn van “Kabulbank”, die een opmerkelijke taalfout bevat daar waar de naam van het ministerie wordt vermeld als “Ministry of Defince” (eigen onderlijning). Aan de voorgelegde documenten in verband met de tewerkstelling van G.N. en H.N. bij het Afghaans nationaal leger kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden gehecht. De voorgelegde (kopie van een enigszins gedateerde) familiefoto, en zelfs aangenomen dat hierop de verzoeker is te zien samen met G.N. en H.N., kan op zich evenmin aantonen dat deze broers van de verzoeker bij het leger werkten en evenmin kan deze op enige wijze de voorgehouden problemen met de taliban ondersteunen. Hetzelfde geldt voor het arbeidscontract van de verzoeker inzake een tewerkstelling in België.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de bij het verzoek om internationale bescherming voorgelegde stukken op zichzelf niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

3.3.4.2. De Raad besluit in navolging van de verweerder dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.2.1. In de eerste plaats wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekers verklaringen over zijn leeftijd afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid:

“Vooreerst dient gewezen te worden op uw misleidende verklaringen met betrekking tot uw leeftijd. Zo verklaarde u bij de registratie van uw verzoek minderjarig te zijn en geboren te zijn op 30 september 2004 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming dd. 22 september 2021). Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 25 oktober 2021 bleek echter dat u wel degelijk meerderjarig was. Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij van bij aanvang correcte informatie verschaft over zijn leeftijd.”

Waar de verzoeker in zijn verzoekschrift de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling in twijfel trekt, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. De verzoeker had de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. Dat de verzoeker stelt dat hij geen raadsman had die hem kon bijstaan in de beroepsprocedure, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen beroep werd ingediend. Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van de verzoeker en die is opgenomen in het administratief dossier dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 25 oktober 2021, blijkt dat verzoeker een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat de verzoeker minderjarig zou zijn geweest op het moment dat hij zijn beschermingsverzoek indiende en hierbij opgaf te zijn geboren op 30 september 2004. Het feit dat verzoeker bovendien in zijn verzoekschrift nog steeds vasthoudt aan zijn ongeloofwaardig geachte geboortedatum, toont dan ook aan dat de verzoeker wel degelijk bewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden. De vaststelling dat de verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en doet afbreuk aan de bewijswaarde van de door hem voorgelegde kopie van zijn taskara. De Raad merkt hierbij op dat uit de in de bestreden beslissing vermelde en aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie inzake de corruptie en documentenfraude in Afghanistan op gedegen wijze kan worden besloten dat ook aan schijnbare authentieke documenten geen belangrijke bewijswaarde kan worden gehecht. *In casu* wordt de geringe bewijswaarde van de door de verzoeker voorgelegde kopie van zijn taskara nog verder gedecimeerd door de vaststellingen van het leeftijdsonderzoek die niet verenigbaar zijn met de data, vermeld op deze taskara. Overigens blijkt dat de verweerder, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, wel degelijk rekening heeft gehouden met de jongst mogelijke leeftijd van de verzoeker bij de toepassing van de standaarddeviatie die bleek uit het leeftijdsonderzoek. Meer nog, verzoekers geboortedatum werd bijgesteld naar 1 januari 2002, hetgeen hem nog een aantal maanden jonger maakt dan de door de Dienst Voogdij vastgestelde leeftijd van 21,5 jaar, verminderd met de standaarddeviatie van 2 jaar.

3.3.4.2.2. De verzoeker tracht vervolgens in zijn verzoekschrift zijn gebrekkige kennis en zijn inconsistente of tegenstrijdige verklaringen in het algemeen te verschonen door te verwijzen naar zijn jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en naar het feit dat hij nooit naar school is geweest.

Noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud en de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat er van de verzoeker kennis of elementen werden verwacht die het begrip van een jongvolwassene te boven gaan of een hogere scholing behoeven. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfsplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de verschillende elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad of leeftijd. Bovendien heeft de verzoeker ten overstaan van de DVZ verklaard dat hij tot en met het 2de jaar lager onderwijs school heeft gelopen (verklaring DVZ, vraag 11), zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan nooit naar school is geweest. De verzoeker was ook reeds meerderjarig op het moment dat hij bij de DVZ verklaringen aflegde, alsook toen hij op het CGVS werd gehoord in zijn persoonlijk onderhoud. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoeker met zijn algemeen betoog in gebreke blijft te concretiseren op welke wijze zijn profiel als laaggeschoolde, thans jongvolwassene, de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen.

3.3.4.2.3. Verzoekers verklaringen omtrent de verdwijning van zijn broer H.N. toen hij voor het leger werkte, worden in de bestreden beslissing op pertinente wijze als volgt beoordeeld:

“Uw eerste vluchtmotief betreft uw oudste broer, H. N.. Het relaas over uw broers beroep is uiterst ongeloofwaardig. U hebt een beperkte kennis over zijn beroep en geeft vage antwoorden. U stelt dat hij initieel op een basis werkte, daarna in districten van een afgelegen gebied (CGVS, p.6). Dit is weinigzeggend. Gevraagd naar zijn beroepsactiviteiten, antwoordt u vaagweg dat hij “soldaat” was en dat hij “vocht” (CGVS, p.6). U weet niet in welk corps of brigade hij was onderverdeeld (CGVS, p.6). U hebt tevens beperkte informatie over de rekrutering van H. N. U weet enkel dat hij gerekruteerd werd in Kabul. Zijn vriend was al gerekruteerd en uw broer ging via hem bij het leger (CGVS, p.7). Dit is wederom weinigzeggend. Dit algemeen gebrek aan kennis is opmerkelijk aangezien u verklaart dat u belde en praatte met uw broer in de periode dat hij werkte bij het leger (CGVS, p.7).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u enkele keren nieuwe elementen aanbracht over zaken waarover u daarvoor reeds was bevraagd. Een eerste voorbeeld bestaat erin dat u aangaf niet te weten wie de overste van uw broer was, maar later wel de naam S. K. kon geven (CGVS, p.6). Geconfronteerd met de eerdere onwetendheid, verklaart u dat u niet weet wie zijn superieure commandanten waren, maar dat S. K. hoger stond dan uw broer en tevens zijn vriend was (CGVS, p.6). Deze uitleg is geen verschoning voor de eerdere onwetendheid. Ten tweede, vertelde u initieel dat hij zes of zeven jaar geleden bij het leger startte (CGVS, p.6). Dit betekent dat hij startte in ongeveer 2016 of 2017. Later bleek dat u wist dat hij startte in het jaar 1390 hetgeen overeenstemt met de periode 2011/2012 volgens onze kalender (CGVS, p.6). Bovendien staat er op één van zijn badges 25 januari 2012 (05/11/1390) als afgiftedatum. Deze twee verklaringen zijn niet eensluidend, wat wederom doet twifelen aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

(...)

Ten slotte hebt u de collega van uw broer, genaamd T. L., nooit meer informatie gevraagd over de verdwijning van uw broer (CGVS, p.7-8). Er kan van verzoeker om internationale bescherming verwacht worden vragen te hebben gesteld over de kern van zijn asielrelaas. Dit verzwakt de algemene geloofwaardigheid omtrent uw vluchtmotief betreffende uw broer, H. N.”

Door louter de verklaring te bevestigen dat H.N. van 1390 tot 1392 (komt overeen met 2012 tot 2014 volgens de Gregoriaanse kalender) voor het Afgaans nationaal leger werkte en waar de verzoeker zelfs toegeeft dat de andersluidende verklaring een vergissing betrof, slaagt de verzoeker er hoegenaamd niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud tegenstrijdige verklaringen aflegde over het tijdstip waarop H.N. bij het leger begon te werken en het tijdstip dat hij verdween. Nadat de verzoeker reeds meerder malen had verklaard dat H.N. 6 à 7 jaar voor het Afgaans nationaal leger had gewerkt, werd aan de verzoeker uitdrukkelijk gevraagd hoe lang geleden, vanaf het tijdstip van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2023, H.N. precies bij het leger ging. De verzoeker antwoordde stellig dat dit vanaf 28 februari 2023 zes jaar geleden was. Onmiddellijk nadien werd gevraagd hoelang geleden H.N. verdween, waarop de verzoeker antwoordde dat H.N. in 1390 bij het leger ging en dat hij er werkte tot 1392 en daarna verdween (NPO, p. 6). De verzoeker bevestigt zelf dat 1390 overeenkomt met 2012 en 1392 met 2014, zodat verzoekers verklaring dat H.N. zes jaar voorafgaand aan 28 februari 2023 (dit is dus februari 2017) in de verste verte niet overeenstemt met het vlak daarna opgegeven jaar 2012. Deze opmerkelijke en aanzienlijke tegenstrijdigheid doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit aspect van verzoekers asielrelaas. Dat de verzoeker enkele kopieën voorlegt van militaire badges en bankkaarten van H.N., en dat op sommige hiervan ook de jaartallen 1390 tot 1392 worden vermeld, doet hieraan geen afbreuk. Aan deze kopieën kan immers, gelet op hetgeen werd uiteengezet onder punt 3.3.4.1., geen enkele bewijswaarde worden gehecht. Bovendien kan het gegeven, dat de verzoeker wel de exacte jaartallen weet te vernoemen die op de

voorgelegde documenten zijn vermeld terwijl hij voorheen de tewerkstelling van H.N. in een heel ander tijdsperspectief kaderde, erop wijzen dat hij de data op de voorgelegde documenten heeft ingestudeerd. Het inconsistent en weinig doorleefd karakter van zijn verklaringen blijkt des te meer uit het gegeven dat de verzoeker ongeveer 16 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet, en hij dus zeker moet geweten hebben of zijn broer H.N. bij het leger ging toen hij 10 jaar oud (in 2012) was, dan wel toen hij 15 jaar oud was (2017).

Voorts kan de verzoeker zijn gebrekkige kennis over de tewerkstelling van H.N. niet vergoelijken door te verwijzen naar de leeftijd die hij op dat moment had. De verzoeker volhardt wederom in zijn eerder beweerde leeftijd, die echter niet overeenstemt met zijn werkelijke leeftijd zoals blijkt uit de medische testen die werden uitgevoerd (zie *supra*). Aldus blijkt dat de verzoeker tijdens de verklaarde tewerkstelling van H.N. in het Afghaans nationaal leger 10 tot 12 jaar oud was (wanneer zou worden aangenomen dat H.N. van 2012 tot 2014 voor het Afghaans nationaal leger werkte). De verzoeker betwist op zich niet dat hij slechts vaagweg en op nietszeggende wijze stelde dat H.N. eerst op een basis werkte, en daarna in districten van een afgelegen gebied (NPO, p.6), dat hij omtrent de beroepsactiviteiten van H.N. slechts vaagweg antwoordde dat hij "soldaat" was en dat hij "vocht" (NPO, idem), dat hij niet wist in welk corps of welke brigade hij was gestationeerd (NPO, p.6) en dat hij slechts beperkte en weinigzeggende informatie kon geven over de rekrutering van H. N. (hij wist enkel dat hij gerekruteerd werd in Kabul, stelde dat de vriend van H.N. al gerekruteerd was en dat H.N. via hem bij het leger ging, NPO p.7). Dat de verzoeker pas 10 tot 12 jaar oud was toen H.N. voor het Afghaans nationaal leger werkte, kan op zich nog niet verklaren dat hij weinig concreets kon zeggen omtrent de werkzaamheden van zijn broer H.N. Samen met de verweerder stelt de Raad immers vast dat de verzoeker verklaarde dat H.N. regelmatig naar hem en zijn familie belde toen hij in het leger zat en met hen praatte (NPO, p.7). De verzoeker had dan ook gewis de opportuniteit om informatie in te winnen over de werkzaamheden van zijn broer H.N. Bovendien stond de verzoeker tot op het moment van het persoonlijk onderhoud nog in contact met zijn familieleden (NPO, p.4-5), waardoor hij de kans had om meer informatie in te winnen over de tewerkstelling en/of verdwijning van H.N. Gelet op het grote belang hiervan, kon dit redelijkerwijze worden verwacht van de verzoeker. Door louter de verklaringen te citeren die de verzoeker aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud omtrent de tewerkstelling van H.N., kan de verzoeker de pertinent vastgestelde hiaten in zijn kennis niet ontkrachten. De Raad kan de verweerder integraal bijtreden waar hij vaststelt dat verzoekers kennis terzake gebrekkig is, en dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit aspect van zijn asielrelaas.

Bijkomend merkt de Raad op dat de verzoeker ten overstaan van de DVZ verklaarde dat zijn broer H.N. door de taliban werd vermoord in Kandahar toen hij daar gepositioneerd was (vragenlijst DVZ, vraag 3.5.), hetgeen geheel niet overeenstemt met verzoekers verklaring op het CGVS waar hij stelde dat zijn broer eerst in de basis in Kandahar werkte en dat hij daarna naar de districten werd verplaatst in afgelegen gebied, waarna hij verdween en het niet geweten is of hij nog leeft of dat hij dood is (NPO, p. 6). Deze ernstige tegenstrijdigheid doet des te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaarde tewerkstelling van H.N. voor het Afghaans nationaal leger en diens verdwijning.

De verzoeker betwist voorts niet dat hij aan T.L., een collega van zijn broer H.N., nooit meer informatie heeft gevraagd over de verdwijning van zijn broer. Door enkel te bevestigen dat T.L. aan zijn ouders had gemeld dat hij geen verder informatie kon geven dan dat hij tijdens een missie door de taliban was ontvoerd en is verdwenen, en door in het algemeen te wijzen op zijn jonge leeftijd ten tijde van de verdwijning, kan de verzoeker nog niet verklaren waarom hij nadien, in de jaren na de verdwijning en eventueel vanuit België, nooit meer via T.L. heeft geïnformeerd naar zijn broer H.N. Van een verzoeker om internationale bescherming die verklaart door de taliban te zullen worden vervolgd omwille van de werkzaamheden van diens broer bij het Afghaans nationaal leger, mag gewis worden verwacht dat hij terdege en eventueel later vanuit België bij zijn familie of bij de collega die de verdwijning van zijn broer initieel had gemeld, zou informeren over het verdere lot van zijn verdwenen broer H.N. Verzoekers desinteresse op dit punt doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element van zijn asielrelaas en de daarop gebaseerde vrees voor vervolging.

De voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad reeds om te besluiten dat de verzoeker de door hem voorgehouden problemen, die zouden voortvloeien uit de tewerkstelling en/of verdwijning van zijn broer H.N., niet aannemelijk maakt, omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Verzoekers betoog omtrent de overige motieven die hieromtrent in de bestreden beslissing zijn opgenomen, kan geen soelaas brengen.

3.3.4.2.4. In de bestreden beslissing wordt het volgende vastgesteld omtrent verzoekers vrees voor vervolging omwille van de tewerkstelling van zijn andere broer G.N. bij het Afghaans nationaal leger en diens dood:

"Uw tweede vluchtmotief betreft uw oudere broer, G. N., namelijk zijn beroep en ontvoering door de taliban. Het is allereerst opmerkelijk dat uw broer G. N. één tot twee jaar na de verdwijning van H. N. zich bij het leger

voegt (CGVS, p.8, 11 en 13). Men kan verwachten dat iemand wiens broer vermist is vanwege diens beroep bij het nationaal leger, niet hetzelfde lot voor zichzelf wenst.

Omtrent de drie maanden durende training die uw broer G. N. in Herat zou gekregen hebben, vertelt u dat hij sportte en leerde hoe ze wapens moesten gebruiken en over respect voor oversten (CGVS, p.10). Meer informatie kan u niet verschaffen. U verschaft echter wel een document waarin G. N. succesvol de basiscursus voor soldaten afrondt van 30 oktober 2013 (8/8/1392) tot 30 januari 2014 (10/11/1392). Op één van zijn badges staat ook 25 januari 2014 (05/11/1392) als datum van afgifte. Afgaand op uw eerdere verklaringen dat uw broer H. N. in 1392 (2013/2014) vermist raakt, betekent dit dat uw broer G. N. zich nog in hetzelfde jaar aansloot bij het leger, en niet één tot twee jaar na de verdwijning van H. N. Dit doet wederom twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder hebt u weinig informatie over het beroep van uw broer. U verklaarde weliswaar dat hij voor het Safaar Yaak corps werkte in Herat (CGVS, p.8-9), maar uw verklaringen hierover zijn te beperkt. Zijn rang is u onbekend (CGVS, p.9). Meer nog, gevraagd naar zijn rang, antwoordt u naast de vraag, namelijk dat hij moest bewaken, doorzoeken en tevens ook moest fouilleren bij de ingang (CGVS, p.9). U geeft vage beschrijvingen van zijn takenpakket. Volgens u, was hij eerst een "soldaat", dan een "teamleider van zes of zeven mensen" in Herat en daarna voerde hij "zoekopdrachten en operaties uit in verschillende districten" gestationeerd in Nangarhar (CGVS, p.8). Gevraagd zijn taken als teamleider uit te leggen, antwoordt u dat hij samenwerkte met zes of zeven mensen in Herat (CGVS, p.8). Dit is uiterst vaag. Gevraagd naar meer uitleg over "zoekopdrachten en operaties", begint u uw vluchtrelaas te vertellen in plaats van te antwoorden op de vraag (CGVS, p.8).

Voorts vertelt u dat G. N. slachtoffer werd van een mijn ontploffing (CGVS, p.10). U hebt hier bijzonder weinig informatie over, namelijk enkel dat hij gewond was aan zijn been en dat hij in een militair ziekenhuis behandeling kreeg en erna weer kon werken (CGVS, p.10). Er kan verwacht worden dat u meer weet over het ongeluk waardoor uw broer maanden in het ziekenhuis lag.

Dit algemeen gebrek aan informatie en kennis over zijn beroep, training en ongeval is treffend aangezien u regelmatig contact had met G. N. initieel in persoon, later telefonisch (CGVS, p.9).

U vertelt dat G. N. van Herat naar Jalalabad, Nangarhar werd overgeplaatst. Enkele dorpingen zagen hem in Jalalabad waardoor ze wisten dat hij bij het leger werkte (CGVS, p.8). Drie jaar nadat G. N. zich bij het leger voegde en ongeveer vier of vijf maanden na zijn overplaatsing naar Nangarhar, vroegen de neven van uw vader, tevens talibanleden, aan G. N. om hen binnen te laten in de basis om een actie uit te voeren tegen de buitenlandse troepen (CGVS, p.8 en 13-14).

Het is opmerkelijk dat de talibanleden hun vraag niet persoonlijk aan G. N. stelden (CGVS, p.14). Uw verklaringen over hoe ze G. N. toegang tot de basis verzochten zijn daarenboven inconsistent. Eerst beaamt u dat de taliban het één keer vroegen via uw vader en één keer via de malik van het dorp (CGVS, p.14). Gevraagd of ze het slechts aan twee personen vroegen in de periode van twee maanden tussen het eerste verzoek en de ontvoering van G. N., antwoordt u dat ze het aan uw vader meerdere keren vroegen en aan de dorpingen ook meerdere keren (CGVS, p.14). Gewezen op de tegenstrijdige verklaringen omtrent hoeveel keer de taliban uw vader spraken over het verzoek, verandert u uw antwoord opnieuw en zegt u dat de taliban uw vader één keer aanspraken en de dorpingen meerdere keren (CGVS, p.14).

Over dit verzoek dient ook opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat één persoon meerdere talibanleden toegang kon verschaffen tot een luchtbasis, in casu van Jalalabad. Uit de informatie op het CGVS, waarvan kopieën werden toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat de luchtmachtbasis rond de Jalalabad luchthaven, genaamd Forward Operating Base Fenty, streng beveiligd was.

Verder, is het niet aannemelijk dat uw familie geen voorzorgsmaatregelen trof na dit verzoek. U verklaart enkel dat G. N. uw vader vroeg om te verhuizen naar ergens anders, maar dit kon niet op een korte termijn omdat jullie dieren en velden had. Jullie hadden tijd nodig om alles te regelen (CGVS, p.14). Deze uitleg overtuigt niet, temeer gezien uw broer H. N. al ontvoerd was door de taliban.

Ongeveer twee maanden na dit verzoek keerde G. N. in het geheim huiswaarts (CGVS, p.8). U vertelt dat uw broer eerder ook naar huis kwam, namelijk tijdens zijn periode gestationeerd in Herat (CGVS, p.8). Toen hij werd overgeplaatst naar Jalalabad, stopte hij hiermee omdat de dorpingen hem in de stad hadden gezien en hierdoor wisten dat hij werkte voor het leger (CGVS, p. 9 en 12). Aangezien de neven van uw vader talibanleden waren, durfde hij het dorp niet te bezoeken. Het is niet aannemelijk dat G. N. dan toch in het geheim terugkeerde naar het dorp nadat de taliban hem hadden verzocht hen binnen te laten in de luchtbasis (CGVS, p.8).

Tijdens dit bezoek kwamen de taliban naar uw ouderlijk huis om twee uur 's nachts en ontvoerden G. N. naar Tora Bora (CGVS, p.8). Uw vader ging de volgende dag naar de dorpsouderen om hen te vragen naar de taliban te gaan om te bemiddelen (CGVS, p. 8 en 15). U vertelt initieel dat de taliban zeiden dat de overste van G. N. moest komen en hem proberen te bevrijden van de taliban (CGVS, p.8). Later zegt u dat de taliban zeiden dat ze uw broer niet konden vrijlaten (CGVS, p.15). Dit is niet geheel consistent.

De taliban schieten uiteindelijk uw broer dood en vragen de dorpsouderen om zijn lichaam op te halen (CGVS, p. 8 en 15). Aanvankelijk zegt u dat G. N. is doodgegaan nadat uw vader in zijn hand werd geschoten (CGVS, p.11). Dit is tegenstrijdig met uw andere verklaringen waarin u zegt dat uw broer is doodgegaan en u daarna klachten indiende en uw vader werd beschoten (CGVS, p. 8, 15 en 16).

Uw familie hield vier of vijf dagen na de ontvoering een begrafenis voor G. N. (CGVS, p.19), waarop u aanwezig was (CGVS, p.15-16). Voor de begrafenis diende u reeds de klachten in bij het districtshuis en provinciaal kantoor (CGVS, p.19). Aangezien u stelt dat de taliban zichzelf een regering noemen en bronnen hebben waarvan ze informatie krijgen (CGVS, p.16), zo dus ook over de klachten die u maakte, is het niet aannemelijk dat u aanwezig was op de begrafenis van G. N. U voegt toe dat u niet aanwezig was bij het brengen van zijn lichaam naar de begraafplaats omdat het niet mocht van uw grootvaders (CGVS, p.16). Dit is geen verschuiving voor het risico dat u nam."

De vage kritiek, dat op subjectieve wijze werd geoordeeld dat het opmerkelijk is dat zijn broer G.N., na de verdwijning van zijn andere broer H.N., zich toch heeft aangesloten bij het Afghaans nationaal leger, neemt niet weg dat het inderdaad opmerkelijk is dat G.N. één tot twee jaar na de verdwijning van H.N. zich bij het leger voegt, terwijl men kan verwachten dat een persoon wiens broer vermist is vanwege diens beroep bij het nationaal leger, niet hetzelfde lot voor zichzelf wenst. Niettemin moet worden vastgesteld dat deze opmerking van de commissaris-generaal op zich zeker geen determinerende overweging vormt om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent de tewerkstelling en dood van zijn broer G.N. Dat de verzoeker terzake geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, blijkt uit het geheel van de op goede gronden vastgestelde tegenstrijdige, inconsistente en onaannemelijke verklaringen die de verzoeker hierover aflegde en door diens gebrekkige kennis over de tewerkstelling van G.N.

De verzoeker herhaalt nogmaals dat hij zeer jong was ten tijde van de verdwijning van H.N. en hij stelt dat hij analfabeet was, waardoor hij grote moeite had om de gebeurtenissen in de tijd te plaatsen. Thans geeft hij aan er zeker van te zijn dat H.N. al was verdwenen toen G.N. zich bij het leger aansloot omdat G.N. hem had gezegd dat hij bij het leger ging om zijn vaderland te verdedigen als eerbetoon aan zijn broer H.N.

De verzoeker heeft echter tijdens zijn onderhoud op de DVZ verklaard dat hij lager onderwijs heeft genoten tot het 2^e leerjaar en hij gaf niet aan analfabeet te zijn (Verklaringen DVZ, vraag 11) en tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het CGVS gaf de verzoeker aan een klein beetje Pashtu te kunnen lezen en schrijven. Dat de verzoeker thans, in weerwil van zijn vorige verklaringen, voorhoudt analfabeet te zijn om de door hem afgelegde tegenstrijdige verklaringen in het algemeen te vergoelijken, maakt enkel dat de geloofwaardigheid van de verzoeker in het geheel nog verder wordt aangetast. Bovendien kan verzoekers beperkte scholing en zijn leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen rond zijn broer G.N. (uit het geheel van verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij toen ongeveer 13 tot 16 jaar oud was) nog niet verklaren dat hij niet in staat was om zijn eigen leefwereld en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven, noch dat hij niet in staat zou zijn om te antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. De concrete vaststellingen van de verweerder, die steun vinden in het administratief dossier en die door de verzoeker op zich niet worden betwist, tonen aan dat hij er niet in slaagde coherente, consistente en voldoende gedetailleerde verklaringen af te leggen over het werk van G.N. bij het Afghaans nationaal leger, de problemen die hij dientengevolge ondervond en zijn dood.

De verzoeker kan bovendien niet ernstig voorhouden dat er al te veel nadruk werd gelegd op het reproduceren van data, daar waar de verzoeker eerst zelf spontaan verklaarde dat G.N. één tot anderhalf jaar na de verdwijning van H.N. bij het leger ging (NPO, p. 8), hetgeen inderdaad niet overeenstemt met de door de verzoeker voorgelegde kopieën van militaire documenten. Ook van een persoon die laaggeschoold is en betrekkelijk jong is (rekening houdende met verzoekers verklaring dat H.N. verdween in 1392 en G.N. zich ongeveer een jaar later aansloot bij het leger, was de verzoeker 13 à 14 jaar oud toen G.N. zich bij het Afghaans nationaal leger aansloot) kan verwacht worden dat hij met betrekking tot dergelijke belangrijke en ingrijpende gebeurtenissen voor het hele gezin, met name de verwijding van de ene broer en de aansluiting bij het leger van de andere broer, correct kan inschatten hoeveel tijd er ongeveer tussen lag. Bovendien kan verzoekers leeftijd en lage scholing al helemaal niet verklaren waarom hij de dood van zijn broer G.N. de ene keer vóór de beschieting van zijn vader plaatst en de andere keer erna (NPO, p. 11 en p. 16). Uit de motieven van de bestreden beslissing, die in hun geheel moeten worden gelezen, blijkt overigens niet dat al te veel de nadruk zou worden gelegd op incoherenties over bepaalde data. Het gros van de vaststellingen die

de verweerder hebben gebracht tot de ongeloofwaardigheid van de tewerkstelling van verzoekers broer G.N. bij het Afghaans nationaal leger en de problemen die deze broer dientengevolge kende, betreffen geenszins tegenstrijdigheden of inconsistenties inzake het plaats en de tijd van deze of gene gebeurtenissen. De Raad wijst er in dit kader op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing.

Waar de verzoeker zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS citeert en eenvoudigweg poneert dat hij wel degelijk zeer precieze verklaringen heeft afgelegd over het werk van G.N., de problemen die hij ondervond en zijn dood, weerlegt de verzoeker de hierboven geciteerde vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet. Verzoekers betoog vormt dus geen afdoende uitleg om afbreuk te doen aan de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoeker verwijst naar de (kopieën en foto's) van documenten die hij voorlegde in verband met de tewerkstelling van G.N. voor het voormalig Afghaans nationaal leger, herhaalt de Raad dat aan deze kopieën, gelet op hetgeen werd uiteengezet onder punt 3.3.4.1., geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Het voorleggen van deze stukken volstaan dan ook niet om aan verzoekers gebrekkige, onaannemelijke en inconsistente verklaringen te remediëren.

De Raad stelt derhalve, op grond van de pertinente overwegingen die in de bestreden beslissing zijn opgenomen en waarvan het grootste deel door de verzoeker ongemoeid wordt gelaten, in navolging van de commissaris-generaal vast dat de verzoeker de door hem voorgehouden problemen, die zouden voortvloeien uit de tewerkstelling en/of dood van zijn broer G.N., niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

3.3.4.2.5. Aangezien er op basis van voorgaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde tewerkstelling van verzoekers broers H.N. en G.N. voor het Afghaans nationaal leger, volstaat de algemene informatie over de problemen die (familieleden van) personen met een dergelijk profiel in Afghanistan kunnen ondervinden nu de taliban aan de macht zijn niet om aan te tonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd (of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming) bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoeker blijft hierover in gebreke.

3.3.4.2.6. De verzoeker heeft tevens verklaard te vrezen te worden gedood door de taliban omdat hij omwille van de ontvoering van zijn broer G.N. een klacht indiende tegen vier neven van zijn vader, tevens talibanleden, waardoor deze neven werden gedood door de commandant van G.N. De verweerder heeft omwille van de volgende redenen besloten dat deze vrees niet aannemelijk is wegens de ongeloofwaardige verklaringen van de verzoeker:

“Uw derde vluchtmotief betreft de verklikking van de taliban. Aangezien uw eigen vervolgingsfeiten voortvloeien uit het ongeloofwaardig bevonden beroep van G. N., kan er aan uw vervolgingsfeiten geen geloof worden gehecht. Daarnaast zijn uw verklaringen op zich ook niet geloofwaardig. Na de ontvoering van G. N., besluiten u en uw moeder naar het districtshuis te gaan om een klacht neer te leggen (CGVS, p. 8 en 15). Het is opmerkelijk dat uw eerste reactie op de ontvoering van G. N. een klacht neer leggen is. De dag erna gingen jullie naar Jalalabad om een klacht neer te leggen bij het provinciaal kantoor en om te spreken met de commandant van G. N. (CGVS, p. 8 en 15 en 20). Het is te betwijfelen hoe u met de commandant van G. N. kon spreken. U verklaart hierover dat jullie naar de werkplaats van uw broer gingen en zeiden dat jullie de familie van G. N. waren en dat hij ontvoerd was (CGVS, p.19-20). Hierop gaf de commandant jullie een tijdstip om met hem af te spreken tijdens zijn pauze (CGVS, p.20). Deze twijfel wordt versterkt door de informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën werden toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de legerbasis streng beveiligd was.

Bovendien is het niet aannemelijk dat jullie klachten neerlegden met de vernoeming van de vier neven van uw vader bij de taliban, aangezien u stelt dat de taliban zichzelf een regering noemen en bronnen hebben waarvan ze informatie krijgen (CGVS, p.16), zo dus ook over de klachten die u neerlegde.

Acht dagen na de dood van G. N. werden de drie taliban familieleden aangevallen door de commandant Sh. en zijn troepen, twee of drie dagen later ook de vierde (CGVS, p. 16 en 21-22). Het is te betwijfelen hoe deze vier talibanleden konden gevonden worden door de commandant enkel en alleen op basis van jullie klachten en het gesprek met hem (CGVS, p.20).

Hierna vallen de taliban uw vader aan toen hij werkte op de velden (CGVS, p.21). Het is echter onduidelijk of de aanval gebeurde voor of na de aanval op de vier taliban familieleden. Aanvankelijk zegt u dat de aanval

op de talibanleden eerst gebeurde, dan de aanval op uw vader (CGVS, p.8). Dan zegt u dat de aanval op uw vader gebeurde voor de aanval op de taliban (CGVS, p.16). Gevraagd naar wie er eerst werd aangevallen, antwoordt u dat de vier talibanleden eerst werden aangevallen en dan uw vader (CGVS, p.16). Later blijft u erbij dat de vier leden eerst worden gedood en dan uw vader wordt aangevallen (CGVS, p.20). Deze inconsistentie verzwakt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.

U verklaart dat de taliban uw vader aanvielen omdat ze u niet konden vinden (CGVS, p.8). Dit laatste is echter weinig aannemelijk omdat u wederom stelt dat de taliban zichzelf een regering noemen en bronnen hebben waarvan ze informatie krijgen (CGVS, p.16). Dit doet vermoeden dat ze u wel zouden kunnen vinden, gezien u nog niet uit uw dorp was gevlucht op dat moment.

Voorts, bent u niet geheel consistent over wat er gebeurde met uw vader na de aanval. Initieel zegt u dat uw vader naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis werd gebracht en zijn hand daar werd geamputeerd (CGVS, p. 8 en 21). Later zegt u dat hij van het lokale ziekenhuis naar het ziekenhuis in de stad werd gebracht (CGVS, p.21). Ook over de reactie van de overheid op de aanval op uw vader bent u weinig consistent. U vertelt dat er een tank van het districtscentrum kwam vanwege de aanval op uw vader (CGVS, p.21). Dit element hebt u aanvankelijk niet vermeld (CGVS, p.8), wat de geloofwaardigheid ervan verzwakt.

Bovendien verklaart u dat u en uw familie nog werden gezocht door de taliban na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 17 en 22). U kan echter geen concreet voorbeeld of incident toelichten (CGVS, p.22). Gevraagd naar een voorbeeld, stelt u enkel dat uw moeder, grootvader en maternale nonkel vertelden dat de taliban op zoek zijn naar u en uw familie, maar dat ze jullie niet kunnen vinden sinds jullie gevlucht en verhuisd zijn (CGVS, p. 17 en 22). U vertelt tevens dat uw ouderlijk huis in brand is gestoken vier maanden voor het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.17). Het is echter niet aannemelijk dat ze uw huis in brand staken uit wraak vijf jaar na uw verklaring (CGVS, p. 9 en 22). Gevraagd hierover, antwoordt u dat de taliban u zochten, maar niet vonden. Wanneer ze u niet konden vinden, verbrandden ze uw huis (CGVS, p.17). Dit is geen verschonende uitleg voor de vijf jaar sinds uw families vertrek uit uw dorp waarin u niet getuigt van incidenten. Nogmaals gevraagd, zegt u dat de taliban dachten dat u ging terugkeren en dan konden ze u opzoeken, maar mogelijks hebben ze nu informatie dat u in België bent en daarom brandden ze uw huis af (CGVS, p.17). Dit is een bevreemdende uitleg, die tevens niet overtuigt."

Ook de volgende vaststellingen houden verband met de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaring dat hij een klacht indiende tegen de vier neven van zijn vader en tevens leden van de taliban omwille van de ontvoering van G.N.:

"Aanvankelijk zegt u dat G. N. is doodgegaan nadat uw vader in zijn hand werd geschoten (CGVS, p.11). Dit is tegenstrijdig met uw andere verklaringen waarin u zegt dat uw broer is doodgegaan en u daarna klachten indiende en uw vader werd beschoten (CGVS, p. 8, 15 en 16).

Uw familie hield vier of vijf dagen na de ontvoering een begrafenis voor G. N. (CGVS, p.19), waarop u aanwezig was (CGVS, p.15-16). Voor de begrafenis diende u reeds de klachten in bij het districtshuis en provinciaal kantoor (CGVS, p.19). Aangezien u stelt dat de taliban zichzelf een regering noemen en bronnen hebben waarvan ze informatie krijgen (CGVS, p.16), zo dus ook over de klachten die u maakte, is het niet aannemelijk dat u aanwezig was op de begrafenis van G. N. U voegt toe dat u niet aanwezig was bij het brengen van zijn lichaam naar de begraafplaats omdat het niet mocht van uw grootvaders (CGVS, p.16). Dit is geen verschoning voor het risico dat u nam."

In navolging van de verweerder stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers verklaarde problemen met en vrees voor de taliban geheel steunen op het ongeloofwaardig bevonden relaas dat G.N. bij het Afghaans nationaal leger werkte, dat vier familieleden die bij de taliban waren hem vroegen om hen binnen te laten op de luchtmachtbasis te Jalalabad om een actie uit te voeren tegen de buitenlandse troepen, dat G.N. werd ontvoerd en uiteindelijk gedood door de taliban omdat hij dit verzoek weigerde. De verzoeker verklaarde immers steevast dat de taliban hem zochten en dat hij ook nu nog vreest voor vergelding door de taliban omdat de taliban te weten kwamen dat hij bij het districtshuis en het provinciaal kantoor een klacht had ingediend en de commandant van G.N. had ingelicht over de ontvoering van G.N. Aangezien de ongeloofwaardig bevonden tewerkstelling en problemen van G.N. aan de oorsprong liggen van verzoekers verklaarde vervolgingsfeiten en vrees, kan hieraan evenmin geloof worden gehecht. Dit klemmt des te meer daar de verzoeker over de verklaring van de talibanleden en de problemen die hij daaromtrent zou hebben gehad en nog steeds zou hebben, ook tegenstrijdige, inconsistente en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd.

Zo verklaarde de verzoeker eerst dat zijn vader werd beschoten nadat zijn vier neven, die bij de taliban waren, werden gedood (NPO, p. 8 p. 15). Daarna stelde hij echter dat deze vier familieleden werden gedood na de aanval op zijn vader (NPO, p. 16), en onmiddellijk daarna verklaarde hij weer dat de vier familieleden

eerst werden gedood en daarna zijn vader (NPO, p. 16). De verzoeker bevestigde nadien nog dat de vier neven eerst werden gedood en dat zijn vader nadien werd beschoten door de taliban (NPO, p. 20-21), doch hij verklaarde eveneens dat de commandant van G.N. wist wie de neven van zijn vader waren omdat hij en zijn moeder een officiële klacht tegen hen indienden dat ze de moordenaars van zijn vader waren (NPO, p. 20), hetgeen de aanval op de neven wederom plaatst na de dood van zijn vader. Door in het verzoekschrift nogmaals te bevestigen dat zijn vader werd aangevallen nadat de vier neven werden gedood en te verwijzen naar deze versie van zijn verklaringen, neemt de verzoeker niet weg dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

De inconsistente verklaringen inzake de chronologie van de gebeurtenissen die voor de verzoeker de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek, ondergraven de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ten zeerste. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het vluchtrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op verzoekers verdere leven, kunnen zij geacht worden in het geheugen van de verzoeker te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn om consistente verklaringen af te leggen omtrent de chronologie van de opeenvolgende gebeurtenissen, *quod non*.

Daarnaast is het inderdaad niet aannemelijk dat de verzoeker en zijn moeder zo gemakkelijk konden spreken met de commandant van G.N. De verzoeker verklaarde immers dat G.N. werkte op de luchtmachtbasis te Jalalabad. Uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd (administratief dossier, map 'landeninformatie', stukken 2 tot en met 5), blijkt dat het gaat om een streng bewaakte basis, omgeven met prikkeldraad. De verzoeker betwist de volgende vaststellingen omtrent het gesprek met de commandant van G.N. op zich niet: *"U verklaart hierover dat jullie naar de werkplaats van uw broer gingen en zeiden dat jullie de familie van G. N. waren en dat hij ontvoerd was (CGVS, p.19-20). Hierop gaf de commandant jullie een tijdstip om met hem af te spreken tijdens zijn pauze (CGVS, p.20)."* In het verzoekschrift stelt de verzoeker dat hij niet rechtstreeks binnen mocht, dat hij zich voorstelde, uitlegde dat zijn broer verdwenen was, dat hij moest wachten en dat de commandant daarna bij hem en zijn moeder kwam praten in een kamer bij de ingang van de basis. De verzoeker zoekt voor deze verklaringen tevergeefs steun in het verslag van zijn persoonlijk onderhoud op p. 19. De Raad stelt vast dat de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nooit heeft verklaard dat hij niet binnen mocht en dat hij met de commandant praatte in een kamer bij de ingang van de basis. De verzoeker bedient zich van een loutere *a posteriori* verklaring om het gebeuren alsnog aannemelijk te maken, doch dit neemt niet weg dat hij op het CGVS louter verklaarde dat hij met zijn moeder naar de werkplaats van zijn broer (dit is de luchtmachtbasis te Jalalabad) ging, dat zij zegden dat zij de familie zijn van G.N. en dat de commandant hen toen een tijd gaf om met hem af te spreken (NPO, p. 20). Bovendien kan ook verzoekers *a posteriori* verduidelijking nog niet verklaren hoe hij en zijn moeder voorbij de beveiliging konden komen om met de commandant zelf te praten in een kamer bij de ingang van de luchtmachtbasis. Dit valt niet te rijmen met verzoeker verklaring dat de neven van zijn vader beroep wensten te doen op de diensten van G.N. om hen binnen te smokkelen in de luchtmachtbasis, hetgeen erop wijst dat familieleden van personen die in de luchtmachtbasis van Jalalabad gestationeerd zijn, er niet zomaar naartoe kunnen stappen om een afspraak met de commandant te regelen.

Tevens is het niet te begrijpen waarom de verzoeker het risico nam om naar de begrafenis van zijn broer te gaan, terwijl hij enkele dagen voordien een klacht had ingediend tegen de neven van zijn vader die bij de taliban aangesloten zijn. De verzoeker laat de volgende pertinente vaststellingen, die door de Raad worden bijgetreden, geheel ongemoeid: *"Uw familie hield vier of vijf dagen na de ontvoering een begrafenis voor G. N. (CGVS, p.19), waarop u aanwezig was (CGVS, p.15-16). Voor de begrafenis diende u reeds de klachten in bij het districtshuis en provinciaal kantoor (CGVS, p.19). Aangezien u stelt dat de taliban zichzelf een regering noemen en bronnen hebben waarvan ze informatie krijgen (CGVS, p.16), zo dus ook over de klachten die u maakte, is het niet aannemelijk dat u aanwezig was op de begrafenis van G. N. U voegt toe dat u niet aanwezig was bij het brengen van zijn lichaam naar de begraafplaats omdat het niet mocht van uw grootvaders (CGVS, p.16). Dit is geen verschoning voor het risico dat u nam."*

De verzoeker gaat voorts niet in op de vaststelling dat hij inconsistente verklaringen aflegde over de reactie van de overheid op de aanval op zijn vader. De verzoeker meldde pas voor het eerst op het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat een tank *"van het districtscentrum kwam vanwege de aanval op zijn vader"*, dit nadat hem uitdrukkelijk werd gevraagd of er een tank kwam uit de basis na de aanval op zijn vader (NPO, p. 21). De verzoeker heeft het uitrukken van de tank echter nooit eerder verteld toen hij het uitgebreid had over de aanval op en de dood van zijn vader. De vaststelling dat hij hiervan aanvankelijk geen melding maakt doet twifelen aan de geloofwaardigheid van zijn latere verklaringen hierover.

Tot slot heeft de verzoeker ook niet aannemelijk gemaakt dat de taliban hem nog zouden viseren meer dan vijf jaar na de feiten die geleid hebben tot zijn vertrek. De verzoeker brengt in het verzoekschrift niets in tegen het volgende motief: *“Bovendien verklaart u dat u en uw familie nog werden gezocht door de taliban na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 17 en 22). U kan echter geen concreet voorbeeld of incident toelichten (CGVS, p.22). Gevraagd naar een voorbeeld, stelt u enkel dat uw moeder, grootvader en maternale nonkel vertelden dat de taliban op zoek zijn naar u en uw familie, maar dat ze jullie niet kunnen vinden sinds jullie gevlucht en verhuisd zijn (CGVS, p. 17 en 22). U vertelt tevens dat uw ouderlijk huis in brand is gestoken vier maanden voor het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.17). Het is echter niet aannemelijk dat ze uw huis in brand staken uit wraak vijf jaar na uw verklikking (CGVS, p. 9 en 22). Gevraagd hierover, antwoordt u dat de taliban u zochten, maar niet vonden. Wanneer ze u niet konden vinden, verbrandden ze uw huis (CGVS, p.17). Dit is geen verschonende uitleg voor de vijf jaar sinds uw families vertrek uit uw dorp waarin u niet getuigt van incidenten. Nogmaals gevraagd, zegt u dat de taliban dachten dat u ging terugkeren en dan konden ze u opzoeken, maar mogelijks hebben ze nu informatie dat u in België bent en daarom brandden ze uw huis af (CGVS, p.17). Dit is een bevreemdende uitleg, die tevens niet overtuigt.”* De door de verzoeker neergelegde videofragmenten tonen op geen enkele wijze aan dat het gaat om het huis van verzoekers familie en ook al zou het om het huis van verzoekers familie gaan, dan nog blijkt hieruit niet wat de omstandigheden, reden of oorzaak is van de gefilmd brandschade. De verzoeker slaagt er dan ook niet in de bovenstaande vaststellingen om te buigen.

Er kan dan ook evenmin geloof worden gehecht aan de verklaarde problemen die verzoekers familie zou hebben gekend na zijn vertrek uit Afghanistan. Ook hier blijken verzoekers verklaringen zeer vaag, zoals de verweerder terecht vaststelde. Verder maakte de verzoeker geen gewag van enig incident met de taliban in de eerste vijf jaren na zijn vertrek. Een dergelijk niet-doortastend optreden is weinig aannemelijk voor een organisatie van de taliban indien ze werkelijk iemand als doelwit zouden hebben. Verder merkt de Raad op dat deze beweerde problemen slechts voortbouwen op de dood van vier talibanleden, neven van verzoekers vader, nadat zij door de verzoeker zouden zijn verklikt. Nu verzoekers verklaringen inzake dit incident elke geloofwaardigheid missen, blijkt evenmin dat nog enig geloof kan worden gehecht inzake de verdere problemen die zijn familie na zijn vertrek uit het land zou hebben gekend.

De Raad merkt op dat hij de overige motieven, zoals hierboven geciteerd, overtuigend acht. De hierboven besproken motieven van de bestreden beslissing zijn voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaarde (vrees voor) vergelding door de taliban omwille van de verklikking van de vier neven die bij de taliban waren. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven en is dan ook niet dienstig.

3.3.4.2.7. Het geheel aan documenten en verklaringen van de verzoeker ter terechtzitting in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, besluit de Raad op basis van de voorgaande bevindingen dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij, bij terugkeer naar dit land, een dergelijke gegronde vrees heeft.

3.3.4.2.8. De verzoeker voert verder aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering.

Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘hudud’- en ‘qisas’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘zina’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding

gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de

"geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De verzoeker slaagt er met zijn betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota niet in de motieven aangaande zijn vermeende verwestering om te buigen.

De verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar algemene informatie en het feit dat hij Afghanistan in 2017 heeft verlaten en reeds twee en een half jaar in België verblijft. De verzoeker heeft op 19 april 2022 bij de DVZ verklaard dat hij Afghanistan ongeveer vier jaar geleden verliet (verklaring DVZ, vraag 32). Ook op het CGVS verklaarde hij dat hij na zijn vertrek uit Afghanistan vier jaar onderweg was naar België, waar hij in september 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende (NPO, p. 5). Dit plaatst verzoekers vertrek uit Afghanistan eerder eind 2017. De verzoeker verwijst naar algemene informatie en rechtspraak en geeft aan dat hij vreest als “*verwesterd*” te zullen worden beschouwd bij terugkeer naar Afghanistan. De verzoeker komt voorts in het verzoekschrift niet verder dan de loutere bewering dat zijn gedrag, waarden en uiterlijk “*verwesterd*” zijn en dat hij zich niet herkent in de waarden die door de taliban worden voorgestaan. De verzoeker blijft echter bij vage beweringen, zonder deze concreet te duiden of aannemelijk te maken.

De Raad benadrukt dat het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan de verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan de verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïsoleerd/vervolgd. Het louter verwijzen naar zijn vertrek eind 2017 en zijn verblijf in België sinds september 2021 en de loutere bewering hierdoor verwesterd te zijn en vervreemd te zijn van de waarden en normen die de taliban thans hanteren, volstaat niet. Op grond hiervan kan, op zichzelf genomen, nog niet worden aangenomen dat de verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. De verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Ook uit de bij de aanvullende nota voorgelegde stukken en het vage betoog daarbij dat de verzoeker een voorbeeldige integratie heeft getoond (taallessen, ijver op het werk, contacten en relaties met mensen van verschillende afkomst en geslacht) en zich volledig heeft aangepast aan de Belgische waarden en cultuur (culturele uitstapjes naar bioscoop en theater) blijkt niet dat de verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De Raad stipt vooreerst aan dat de verzoeker in Afghanistan geboren is, dat hij er blijkens zijn verklaringen verbleven heeft tot de leeftijd had van ongeveer 16 jaar, dat hij er naar de moskee ging en religieuze lessen volgde (NPO, p. 4), dat de taliban in zijn regio en dorp reeds voor de machtsovername aanwezig waren (NPO, p. 7 en p. 12) en hij vier familieleden had die bij de taliban waren. Hieruit kan worden afgeleid dat de verzoeker grotendeels in Afghanistan gevormd was naar de aldaar heersende waarden en normen en dat hij ook een voldoende zicht heeft op de normen en regels die door de taliban worden gehanteerd. Zodoende kan niet worden aangenomen dat de verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat de

verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, grootvader, broer en zus nog in Afghanistan verblijven en hij met hen en met zijn neef na zijn vertrek nog contact heeft blijven houden (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; NPO p. 4-5). Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat verzoeker zich ter terechtzitting nog steeds bedient van een tolk Pashtou en dat hij verklaard heeft soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, p. 1, NPO, p. 4).

Uit de door de verzoeker op het CGVS voorgelegde arbeidscontract met brief van waardering en de bij de aanvullende nota gevoegde aanbevelingsbrieven kan voorts louter blijken dat de verzoeker in België werkt in een pitazaak, dat hij zich inzet voor zijn werk, dat hij als werknemer en persoon wordt gewaardeerd door klanten en collega's, dat hij zijn best doet om Nederlands te leren en dat hij zich in de samenleving begeeft en via bioscoop- en theaterbezoek (ticket NT Gent) ook de cultuur opsnuift. Dit toont hoogstens aan dat de verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij tracht te voorzien in zijn levensonderhoud, wat lovenswaardig is, maar rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. De verzoeker beperkt zich voor het overige tot een uiterst vage verwijzing van een bij de aanvullende nota gevoegde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag kan, uit de aard zelve ervan, op zich geen ondersteuning bieden voor het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming, en de verzoeker blijft in gebreke om concreet te duiden welke elementen uit deze aanvraag precies van belang zouden kunnen zijn in het onderzoek naar de eventuele vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering.

De Raad stelt vast dat de verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn verblijf in België, zijn tewerkstelling alhier en zijn inzet om zich te integreren en een landstaal te leren, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De verzoeker kan evenmin volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Uit de voorliggende elementen blijkt niet dat het verblijf en de ervaringen van de verzoeker in Europa en België hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Wat betreft verzoekers betoog over de strikte interpretatie van de sharia die de taliban wensen te hanteren en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nogmaals op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangharhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij in niet staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Zo de verzoeker in het verzoekschrift veelvuldig verwijst naar 's Raads rechtspraak, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto*

aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het aangehaald arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar de verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door de Afghaanse gemeenschap worden verstoten omdat zij met mislukking worden geassocieerd, herhaalt de Raad dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft de verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Dit klemmt des te meer daar hij thans nog in contact staat met zijn moeder, neef, broer en zus (zie *supra*).

De verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar onderzoek van F. Stahlmann. In dit onderzoek wordt gesteld dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor de taliban, maar hierbij moet worden geduoid dat dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, *targeting* door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen. Echter laat de verzoeker na om concreet aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor hem onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofd een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. Bovendien blijkt uit deze studie niet dat alle Afghanen bij terugkeer problemen zullen kennen omwille van hun verblijf buiten Afghanistan.

Wat de verwijzing betreft naar een artikel van 'Infomigrants', dat op zijn beurt verwijst naar het artikel in het Oostenrijkse dagblad 'Kronen Zeitung', dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview, waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context van dit gesprek, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan taliban-voorroeder Zabiullah Mujahid de vraag stelt: "*Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?*" en deze antwoordt: "*Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht*". ("*Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijk strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?*" "*Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat*"). Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

De verzoeker dwaalt voorts wanneer hij stelt dat de verweerder geen enkele poging heeft ondernomen om na te gaan of hij een vrees koestert omwille van de wijziging van het regime in Afghanistan. De verzoeker gaat geheel voorbij aan de volgende motieven:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met

argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Waar de verzoeker in zijn verzoekschrift nog opwerpt dat hem geen (verdere) vragen werden gesteld op het CGVS aangaande zijn terugkeer naar Afghanistan en inzake zijn vermeende verwestering, moet de Raad erop wijzen dat verzoeker in beginsel de bewijslast draagt en dat het feit dat hij hierover niet (nader) werd bevraagd, hem geenszins de mogelijkheid heeft ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen in het licht van de huidige situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen. Verder is de Raad van oordeel dat de verzoeker *in casu* ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze zijn eigen persoonlijke situatie en zijn verwestering te verduidelijken. Het feit dat de verzoeker hierover niet door de commissaris-generaal werd bevraagd, neemt niet weg dat de verzoeker deze vrees kon onderbouwen via het voorliggende verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 39/76, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en

effectieve wijze zijn eigen persoonlijke situatie en zijn verwestering te verduidelijken. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift en bij de aanvullende nota is bij huidig arrest terdege rekening gehouden.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat de verzoeker, die sinds september 2021 in België is, het grootste deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er nog over een netwerk beschikt, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

3.3.4.2.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat het verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.3.4.3. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre de verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn

2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische

en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen echter geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont de verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

In zoverre de verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp, wijst de Raad er verder op dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat de verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen en dat hieraan geen afbreuk wordt gedaan doordat deze regering wordt geleid door de taliban.

Voorts blijkt niet dat de verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij merkt de Raad nog op dat de verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan (zie *supra*). De verzoeker stelt thans dat zijn moeder, broer en zus in een tent leven op de weg naar Kabul, dat ze geen elektriciteit of stromend water hebben en volledig afhankelijk zijn van de verzoeker als enige bron van inkomsten en dat zijn moeder psychologisch niet in orde is, doch beperkt zich hierbij tot loutere *a posteriori* beweringen, die niet volstaan om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen waarbij het niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. De thans voor het eerst geuite preciaire leefomstandigheden van zijn moeder, broer en zus, stoken bovendien niet met de verklaringen die de verzoeker op het CGVS aflegde. De verzoeker verklaarde toen immers dat zijn moeder, broer en zus bij zijn grootvader wonen in Saraja (NPO, p. 4; verklaring DVZ, vraag 13). Bovendien verklaarde hij eveneens dat hij regelmatig belt met zijn neef, de zoon van deze neef of zijn maternale oom en dat hij via de gsm ook praat met zijn moeder, broer en zus (NPO, p. 4). De verzoeker beschikt aldus nog over een ruimer sociaal en familiaal netwerk in zijn regio van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid

raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het Noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *"vermindert"* en *"beperkt"*. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en van 30 Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

De verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023. *In casu* zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van de verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In de mate dat de verzoeker verwijst naar zijn lange afwezigheid uit Afghanistan of zijn verwestering, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd vastgesteld in de voorgaande punten. Hij kan ook niet langer dienstig voorhouden nog minderjarig te zijn.

Gelet op het voormelde toont de verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. De Raad besluit dat de verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Gelet op de voorgaande bespreking toont de verzoeker geen schending aan van artikel 1, A, 2, van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, § 5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin. De verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Nog blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken door de verzoeker voorgelegd. De verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Waar de verzoeker daarnaast de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet worden beklemtoond dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

Het aangevoerde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.4. In zoverre de verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------